WEŞANKAR | STÊRKA CIWAN
ADAR 2020

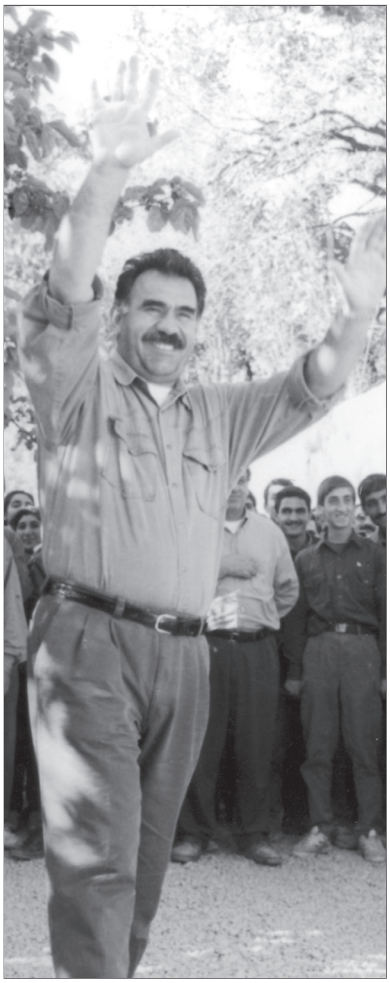

"Ne kadar kadın özgürlüğü yaratılırsa, o kadar güzel bir yaşam yaratılmış olur"

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Kışın bahara evrildiği, doğanın canlanıp, çiçeklerin filizlenmeye başladığı ve zulme karşı "muhteşem" direnişin geliştiği bir aydayız, yani Newroz ayında...
MÖ 612 yılında Nînova'da yakıldı özgürlük ateşi. Mezopotamya halkları, asırlar süren Asur köleciliğini yerle bir ettikleri günü yeni bir çağın başlangıcı ilan etti. Halklarımızı Zalim Dehaq'ın zulmünden kurtaran Demirci Kawa ilk Newroz ateşini yakarken, şüphesiz kendinden sonra gelenlere zulme karşı bir çıkış yolu da göstermişti. Diyarbakır zindanında 'Direnmek yaşamaktır' diyerek 3 kibrit çöpüyle zulmün üstüne yürüyen Mazlum Doğan, Amed burçlarında 'Newroz, Newroz ateşi yakarak kutlanır' diyerek bedenini Newroz ateşine dönüştüren Zekiye Alkan, "Ben kendimi Newroz yapıyorum Kadifekale'de" diyerek İzmir'de Newrozlaşan Rahşan Demirel, Çanakkale zindanda "Bedenimi 8 Mart'tan 21 Mart'a ulaşan ateşten bir köprü yapmak istiyorum" diyen Sema Yüce, "özgürlüğün kolay olmadığını" bedenlerini özgürlük ateşiyle tutuşturarak bizlere Almanya'da gösteren Ronahî ve Bêrîvan... Onların yaktığı ateş, bugün Bakur'dan Başûr'a, Rojhilat'tan Rojava'ya tüm Kürdistan'ı sarmış durumda.
Selam olsun bedenleriyle Newrozlaşanlara, selam olsun Kürdistan'ı Newrozlaştıranlara...
Rêber APO'nun genç kadınları ve erkekleri, bu ayki sayımızda direniş ve diriliş bayramımız olan Newroz'a ve Newroz şehitlerine yer verdik. Aynı zamanda bizleri aydınlatacak, görev ve sorumluluklarımızı hatırlatacak perspektif yazıları da bu sayımızda da yer almaktadır. Perspektif ve Newroz şehitlerimizin anısından alacağımız güçle mücadele bayrağını zafere kadar taşıyacağımıza ve onurla dalgalandıracağımıza inanıyoruz.
Bu temelde tüm kadınların 8 Mart'ını kutluyor, 21 Mart Newrozu'nu direnişi büyütme sözüyle selamlıyoruz.

Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...

TÊKILÎ
sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hûn dikarin berhemên xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd., bişînin me! Ger ku pirsên we hebin jî, ji me re binivîsin.

NAVEROK

STÊRKA CIWAN
ADAR 2020

RÊBER APO

03 Die Revolution ist weiblich

07 Aşkın katledilişi, kolay kabullenilemez bir duygu ve düşüncedir

PERSPEKTÎF

12 Yaşamın her alanını, birer direniş kalesine dönüştürelim

14 Auf zur Revolution!

JINÊN CIWAN

17 Young Women Congress

19 08. März - Nicht nur ein Tag!

LÊGERÎNA AZADIYÊ

21 Serokê min!

BÎRANÎN

25 Azadî hêsan bûya Ronahî û Bêrîvan xwe nedişewitandin

27 Bir bildiği var elbet bu çocukların, yoksa kolay değil öyle genç yaşta ölmek

30 Das Glück ihn erlebt zu haben

DÎROK

32 Newroz özgürlük bilincidir

NIRXANDIN

36 Kaosa rojhilata navîn

38 Değişim-Dönüşüm somut ele alınmalıdır

44 Eine Utopie in Realität -Rojava

47 Erkekliğin yıkıcı gerçeği

50 „Jin Jiyan Azadi“ -Nur für Frauen?

ÇALAKÎ

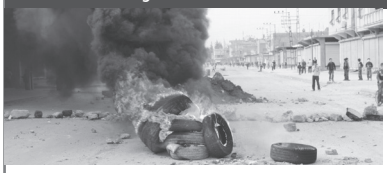

53 Şubat ayından seçtiğimiz gerilla eylemleri

54 Şubat ayından seçtiğmiz gençlik eylemleri

55 Meşa Dirêj 2020

ÇAND Û HUNER

57 Helbest: Keçe Kurd

58-59 Fîlm: Ji bo azadiyê

PIRTÛKXANE

58 Pirtûkên ku em pêşniyar dikin

Die Revolution ist weiblich!

Passend für die März - Ausgabe haben wir uns als Redaktion für die Kolumne „Die Revolution ist weiblich" entschieden. Diese wurde in „il manifesto" und „Gara" veröffentlicht. Übersetzt erschien diese Kolumne 09.03.2010 bei der internationalen Initiative: www.freedom-for-ocalan.com. Die folgende Übersetzung haben wir redaktionell bearbeitet.

Über die Frauenfrage nachzudenken und zu schreiben, bedeutet, die gesamte Geschichte und Gesellschaft infrage zu stellen. Grund hierfür ist das beispiellose Ausmaß der systematischen Ausbeutung der Frau.

Aus diesem Blickwinkel lässt sich die Zivilisationsgeschichte als eine Verlustgeschichte der Frau definieren. Im Laufe dieser Geschichte – der Geschichte von Gott und seinen Knechten, von Herrschern und Untertanen, der Wirtschaft, der Wissenschaft und der Kunst – etablierte sich die patriarchale Persönlichkeit des Mannes. Dabei verlor die gesamte Gesellschaft; die sexistische Gesellschaft war das Ergebnis. Sexismus ist Machtinstrument und Waffe zugleich, die im Laufe der Geschichte in allen Zivilisationssystemen dauerhaft zum Einsatz kamen. Tatsächlich wurde keine gesellschaftliche Gruppe derart physisch und psychisch ausgebeutet wie die Frau. Die Vielgestaltigkeit der Ausbeutung der Frau ist augenfällig. Die Frau produziert Nachkommen. Sie dient als kostenlose Arbeitskraft. Ihr fallen die Arbeiten zu, die niemand

Es ist weniger die Frau, die sich einer Veränderung verweigert, sondern vielmehr der Mann.

verrichten will. Sie ist fügsame Sklavin. Sie ist permanent Objekt sexueller Begehrlichkeiten. Sie ist Mittel zur Werbung. Sie ist eine wertvolle Ware, ja, sie ist geradezu die Königin unter den Waren. Sie bildet die Basis, auf dem der Mann seine Macht als kontinuierliches Instrument der Vergewaltigung produziert und reproduziert. Daher lässt sich die fünftausendjährige Zivilisationsgeschichte in zutreffender Weise auch als „Vergewaltigungskultur“ umschreiben.

Kapitalismus macht die Frau zur Ware

Im Zeitalter des Kapitalismus wurde der Sexismus als ideologisches Instrument besonders perfide eingesetzt. Der Kapitalismus, der die sexistische Gesellschaft übernahm, begnügt sich nicht damit, die Frau nur als kostenlose Arbeitskraft im Haus einzusetzen. Er verwandelt sie in ein Sexualobjekt, macht sie zur Ware, die er auf dem Markt feil bietet. Während der Mann nur seine Arbeitskraft verkauft, wird die Frau physisch und psychisch vollständig zur Ware. Auf diese Weise entsteht die gefährlichste Form der Sklaverei. Das System weist der Herrschaft über die Frau eine strategische Rolle im Zusammenhang der Ausbreitung von Ausbeutung und Herrschaft zu. Indem die traditionelle Repression gegen die Frau ausgeweitet wird, verwandelt sich jeder Mann in einen Teilhaber der Macht. Die Gesellschaft wird so vom Syndrom der totalen Ausweitung von Herrschaft befallen. Der Status der Frau verleiht der patriarchalen Gesellschaft sowohl das Gefühl als auch das Konzept grenzenloser Herrschaft.

Die Frau als biologisch unvollständiges Geschlecht zu betrachten, ist reine Ideologie und ein Ausfluss patriarchaler Mentalität. Diese Doktrin ist Bestandteil sämtlicher wissenschaftlicher, ethischer und politischer Anstrengungen, ihren Status als natürlich darzustellen. Traurig ist, dass auch die Frau selbst daran gewöhnt wurde, dieses Paradigma als gegeben hinzunehmen. Die Natürlichkeit und sakrale Unantastbarkeit dieses vermeintlich minderwertigen Status, der seit Jahrtausenden manchen Völkern zugeschrieben wird, gilt um so mehr für die Frau und prägt ihr Denken und Verhalten. So müssen wir uns stets vergegenwärtigen, dass keine Volksgruppe, keine Klasse und keine Nation derart systematisch versklavt wurde wie die Frau. Die Geschichte der Sklaverei der Frau ist noch nicht geschrieben. Und auch die Geschichte der Freiheit wartet noch auf ihre Autorinnen.

Familie als Mikromodell des Staates

Durch die Gewöhnung der Frau an die Sklaverei wurden Hierarchien etabliert und der Weg frei gemacht für die Versklavung anderer Teile der Gesellschaft. Die Sklaverei des Mannes folgte erst auf die Sklaverei der Frau. Der Unterschied der geschlechtsabhängigen Sklaverei zur Sklaverei einer Klasse oder Nation liegt darin, dass sie neben massiver und subtiler Repression auch durch emotional aufgeladene Lügen gewährleistet wird. Erst die Ausbreitung der Sklaverei der Frau in die gesamte Gesellschaft bereitete den Boden für alle weiteren Arten von Hierarchien und staatliche Strukturen. Dies war nicht nur für die Frau verheerend, sondern, mit Ausnahme einer kleinen Gruppe hierarchischer und etatistischer Kräfte, für die gesamte Gesellschaft.

Daher führt kein Weg an einer tiefgreifenden Kritik der patriarchalen Ideologien und der darauf beruhenden Institutionen vorbei. Einer der wichtigsten Bausteine dieses Systems ist die Institution der Familie. Die Familie ist als kleiner Staat des Mannes konzipiert. Die Bedeutung der Familie während der gesamten Zivilisationsgeschichte liegt in der Stärke, die sie den Herrschenden und dem Staatsapparat verleiht. Die Ausrichtung der Familie auf die männliche Herr-

schaft und ihre dadurch erreichte Funktion als Keimzelle der etatistischen Gesellschaft garantieren, dass die Frau unbegrenzt nicht entlohne Arbeit verrichtet. Gleichzeitig zieht sie Kinder groß, befriedigt den staatlichen Bedarf an ausreichender Population und sorgt als Vorbild für die Ausbreitung der Sklaverei in die gesamte Gesellschaft.

Ohne ein Verstehen der Familie als Mikromodell des Staates ist eine kompetente Analyse der mittelöstlichen Zivilisation nicht möglich. Der Mann des Mittleren Ostens, der auf ganzer Linie verloren hat, kompensiert dies an der Frau. Je mehr er im öffentlichen Raum gedemütigt wird, desto mehr richtet sich seine daraus resultierenden Aggressionen gegen die Frau. Der Mann, hilflos und wütend, da er seine Gesellschaft nicht verteidigen kann, benimmt sich in der Familie wie ein Tyrann und wendet sich gewalttätig gegen Frau und Kinder. Mit den so genannten „Ehrenmorden“ versucht der Mann, der zulässt, dass im gesellschaftlichen Raum alle seine Werte mit Füßen getreten werden, seine Wut an der Frau zu stillen.

Bezüglich der Gesellschaften des Mittleren Ostens muss ich hinzufügen, dass die traditionellen Einflüsse der patriarchalen und etatistischen Gesellschaft keine Synthese mit den Einflüssen moderner Formen der westlichen Zivilisation eingegangen sind, sondern vielmehr ein Konglomerat bilden, das mit einem gordischen Knoten vergleichbar ist.

**Ohne die freie Frau -
Kein freies Kurdistan**

Die Begriffe von Macht und Herrschaft anhand des Mannes zu analysieren, gestaltet sich äußerst schwierig. Es ist weniger die Frau, die sich einer Veränderung verweigert, sondern vielmehr der Mann. Sich von der Rolle des herrschenden Mannes zu verabschieden, lässt den Mann wie einen Herrscher fühlen, der seinen Staat verloren hat. Deshalb müssen wir ihm zeigen, dass es gerade diese hohle Herrschaftsform ist, die ihm selber die Freiheit raubt und ihn zum Reaktionär macht.

Derartige Analysen sind mehr als nur theoretische Feststellungen, denn sie besitzen existenzielle Bedeutung für den kurdischen Befreiungs-

In diesem Sinne betrachte ich mich selbst als Arbeiter im Befreiungskampf der Frau.

kampf. Die Freiheit des kurdischen Volkes sehen wir untrennbar verbunden mit der Freiheit der Frau, weswegen wir uns dementsprechend organisiert haben. Wenn heute trotz aller Angriffe imperialer Mächte und lokaler reaktionärer Kräfte unser Freiheitsstreben nicht zerschlagen ist, so besitzt daran die Freie Frauenbewegung und das von ihr geschaffene Bewusstsein einen großen, unschätzbaren Anteil. Für uns kann es ohne die freie Frau kein freies Kurdistan geben.

Diese philosophische und soziale Sichtweise ist keineswegs ein taktisches politisches Manöver, um die Frau in den Kampf einzubinden. Unser Ziel ist der Aufbau einer demokratischen Gesellschaft, in dessen Rahmen der Mann einer Veränderung unterzogen wird. Ich denke, dass wir in der Analyse unsrer bisherigen Kampfpraxis den verwöhnten, herrischen, unterdrückenden und ausbeutenden Mann in der patriarchalen Gesellschaft zu fassen bekommen haben. Dies war die adäquateste Antwort, die ich auf das Freiheitsstreben der Frau finden konnte: den patriarchalen Mann zu fassen, ihn analysieren und ihn „töten“. Ich möchte noch einen Schritt weitergehen. Ich wage es, den Mann als friedliebende Persönlichkeit neu zu entwerfen. Der klassische Mann wird analysiert und „getötet“, der Liebe und dem Frieden der Weg geebnet. In diesem Sinne betrachte ich mich selbst als Arbeiter im Befreiungskampf der Frau.

Nur durch Kampf zum freien Leben

Der Geschlechterwiderspruch hat eine 5000-jährige Geschichte und stellt den grundlegenden Widerspruch des 21. Jahrhunderts dar. Die Frau leistet heftigen Widerstand. Diesem Kampf ist es zu verdanken, dass heute die Problematik sichtbar ist. Auch in der Geschichte gab es herausragende Frauenpersönlichkeiten, die durch ihr Leben, ihr Denken und ihr Handeln beeindruckten. Dieser Widerstand der Frauen zeigt uns eines: Ohne den Kampf gegen die patriarchale Ideologie und Moral, ihren gesellschaftlichen Einfluss und gegen patriarchale Individuen können wir ein freies Leben nicht erringen und auch keine wahrhaft demokratische Gesellschaft aufbauen – also auch nicht den Sozialismus verwirklichen. Die Völker verlangen nicht nur nach Demokratie, sondern nach einer demokratischen Gesellschaft ohne Sexismus. Ohne die Gleichheit der Geschlechter ist jede Forderung nach Freiheit und Gleichheit sinnlos und illusorisch. So, wie die Völker ein Selbstbestimmungsrecht besitzen, so sollten auch die Frauen ihr Schicksal selbst bestimmen. Dies ist keine Frage, die zurückgestellt und aufgeschoben werden kann. Im Gegenteil wird bei der Formierung einer neuen Zivilisation die Freiheit der Frau für die Herstellung von Gleichheit wesentlich sein. Im Gegensatz zu den Erfahrungen im Realsozialismus und bei nationalen Befreiungskämpfen halte ich die Befreiung der Frau für bedeutender als die Befreiung der Klasse oder der Nation.

Für uns kann es ohne die freie Frau kein freies Kurdistan geben.

Die Menschheit wird gewinnen

Aus der Erfahrung unseres Kampfes weiß ich, dass der Befreiungskampf der Frau, sobald er den Bereich des Politischen betritt, mit äußerst heftigen Widerständen konfrontiert ist. Doch ohne im politischen Raum zu siegen, kann es keine bleibenden Errungenschaften geben. Ein Sieg im politischen Bereich heißt dabei nicht, dass die Frau die Macht übernimmt. Ganz im Gegenteil bedeutet der Kampf gegen etatistische und hierarchische Strukturen, solche Strukturen zu schaffen, die sich nicht an einem Staat orientieren und zu einer demokratischen und ökologischen Gesellschaft mit Freiheit für die Geschlechter führen. So wird nicht nur die Frau, sondern die gesamte Menschheit gewinnen. ●●●

Aşkın katledilişi, kolay kabullenilemez bir duygu ve düşüncedir

1998 yılında Rêber APO'nun MED TV'ye katıldığı bir programdan derlenmiştir.

MED TV: Her şeyden önce, bize gününüzü ayırdığınız için teşekkürler Sayın Başkan.

Değerli izleyicilerimiz,

Bugün 8 Mart Dünya Kadınlar Günü. Biz bugün vesilesiyle PKK Genel Başkanı Sayın Abdullah Öcalan ve bir grup kadın militanla bir söyleşi düzenledik. Grubumuz oldukça zengin; her ulus ve alandan birçok kadın militan var. Söyleşimizin zengin içerikli olacağını düşünüyoruz. Şimdi Sayın Öcalan'a geçmek istiyoruz.

Sayın Başkan,

Bugün 8 Mart Dünya Kadınlar Günü. Bugün vesilesiyle hem dünya devrimci kadın hareketlerinin, hem de özelde Kürdistan kadınının, kadın hareketinin durumunu incelemek istiyoruz. Buna yönelik çeşitli sorularımız olacak.

Öncelikle 8 Mart'ta, dünya kadın hareketlerinin birleşmeleri gereken nokta ne olmalıdır? Aynı zamanda siz 8 Mart'a Kürdistan kadını açısından nasıl bakıyorsunuz? Yarattığınız kadın hareketiyle, 8 Mart arasındaki bağı nasıl kuruyorsunuz? Bunları açıklamanız, izleyicilerimiz açısından önemli olacaktır.

Rêber APO: Her şeyden önce, yalnız 8 Mart'ın Dünya Kadınlar Günü olmasını yadırgıyorum. Bütün günlerin kadınlı, özgür kadınlı olması yaşamın vazgeçilmez bir koşuludur. Ama bu 8 Mart gerçeği bile şunu çok açıkça gösteriyor ki, yaşamda kadın yoktur. Sadece böylesi bir günde anılmaya değer gibi yaklaşılması, kölelik boyutu-

nun derinliğini göstermektedir. Benim için giderek yoğunlaştığım bir çalışma alanıdır. Savaştan bağımsız görmüyorum. Hatta eski devrimlerin tümünde olduğu gibi günümüz devrimlerinin, özellikle de Kürdistan Devrimi'nin başarması gereken en temel konu; kadın etrafındaki yaşamı çözme işidir. En gelişkin savaş sorunlarından tutalım, barışa ve onun özgür temeldeki gelişimine kadar işlerin odağında yer almaktadır.

Kadın; etrafındaki örülmüş zihniyet, ideoloji, örgüt, baskı, sömürü gerçekliğiyle ele alınmadıkça, çözümü bu temelde derinleştirmedikçe; devrimi -dolayısıyla savaşı- kadından kopuk olarak ele aldıkça, ne savaşın tam bir özgürlük savaşı olması mümkündür, ne de ardından gelişebilecek barışın gerçek bir barış olabilmesi mümkündür. Bunun temel ve çok köklü bir koşulu, kadın etrafındaki ilişkiler ağının çözülmesidir.

Aileden tutalım ahlaka, hatta felsefeye, dini yaşama kadar hepsi bu konuda ne söylüyor? Bundan da öteye ne yapmışlardır, ne yapmayı düşünüyorlar? Bizzat nasıl bir düzen kurulmuştur? Bütün bunların çözümlenmesi hayatidir.

Kürdistan Devrimi üzerinde yoğunlaştıkça, soruna daha fazla ilgi duymamın ve bunda bir çözümü aramamın öyle savaştan kopuk olmadığını belirtmek istiyorum. Hem savaşı geliştirmede, hem de onun doğru anlamı üzerinde mesafe kaydetmede, bu sorunu ciddi olarak ele almaya ihtiyaç duyuyorum. Kaldı ki "kadınsız devrim olmaz, yaşam olmaz" denilir, bu doğrudur. Fakat günümüzde neredeyse bu haliyle kadınlı yaşam, hele mevcut statüko altında erkekli yaşam, benim halen kabul etmekte zorlandığım bir yaşam biçimidir. Hatta kendi devrimimi, bu yaşam tarzını değiştirmek amacıyla geliştirdiğimi söylesem, belki de bir gerçeği çarpıcı bir şekilde dile getirmiş olacağım.

Alışılageldiği gibi, "8 Mart, dünya kadınlığı açısından ne anlama gelebilir" diye bir soru sorulduğunda verilecek cevap; derinleşmiş bir köleliğin hatırlanması/anılması, çok sembolik ve hatta bana göre biraz da gayriciddi bir önemin verilmesi anlamına gelir. Neden bir gün kadın günü oluyor? Yaşamın vazgeçilmez bir ögesi, neden bir günde anılmaya değiyor? Ve buna Anneler Günü gibi bir gün de hediye ediliyor. Bunlar bana göre samimiyetsizliğin ifadesidir, bunu aşmak gerekir. Bütün günleri "8 Martlar" gibi geliştirmek, ele almak gerekir.

Kürdistan boyutuyla bizim bugün için söyleyeceğimiz fazla bir şey yok. Kadınlı devrimi biz büyük bir çaba halinde sürdürmekteyiz. Her gün 8 Mart'ın klasik anılmasının da çok üstünde geçmektedir. Hatta bizde işler öyle bir hal almış ki, bu konuda aşama yapamayan bir kadın veya erkeğin pek yaşama hakkını bulacağını da sanmıyorum. Sadece Kürdistan halkı için de değil, uluslararası düzeye yönelik tutum belirlemek isteyen güçler, özellikle kadınlar bu süreci anlamak istiyorlar. Sanırım bu tartışmalarımızda biraz bunu açıklığa kavuşturacağım.

Umarım önümüzdeki süreçte kadınlı toplantılara daha fazla önem vereceğim. Kendi payıma

düşeni yapmayı bir borç olarak görüyorum. Özellikle bizde hep anılmaya ihtiyaç duyulan şehitler var. Gerek kendini 'bombalaştırarak patlatanlar' ve böylece de insansoyunun belki ulaşabileceği en ciddi eylemlerin, özgürlük eylemlerinin sahibi olanlar, gerekse kendini yakarak bu biçimiyle de kendisini temizlemek isteyen kadın soyunun, bize yüklediği görevleri bu şehitler şahsında yerine getirmek benim için bir borçtur. Bugün vesilesiyle bunu özellikle belirtmem yerinde olacaktır.

MED TV: Sayın Başkan, hemen şu soruyu sormak istiyoruz: Konuşmanızda da belirttiniz; PKK Önderliğinin ve PKK'nin, özellikle kadın sorununa bakış açısı dünyanın dört bir yanındaki kadınların ilgisini çekiyor. Yani şu andaki tartışma düzeyiniz ve yaklaşımlarınızla bir ilgi odağı durumundasınız. Hareketinize Kürt kadınları dışında diğer uluslardan da birçok katılım var. Anlamaya-kavramaya yönelik, yoğun bir istem var. Kadının kendini PKK Önderliğine yakın hissetmesini neye bağlıyorsunuz? Sizce diğer uluslardan gelen kadınlar niçin kendisini yakın hissediyor?

Rêber APO: Kadın ilgisinin giderek gelişeceği kanaatindeyim. Bunun esas nedeni, erkek egemenlikli bir dünyanın geçerliliğini, eskiyi de aratmayacak bir biçimde sürdürmekteki ısrarıdır. Hatta erkek egemenlikli ideoloji, onun yaşama yansıtılışı, kadın sorununu daha da ağırlaştırmıştır. Özellikle son dönem 20. yy devrimlerinde kadın açısından bazı açılımlar olmuşsa da tam çözüme gidilememiştir. Hatta reel sosyalizmin gerçekleştiği, resmileştiği ülkelerde bile bunun kadın devrimine taşırılmadığı, klasik yaşam ölçülerinin en 'benim!' diyen sosyalist önder kişiliklerde bile sürdürüldüğü açıkça ortada. Bana gelince, benim bunu biraz daha değişik ele aldığım ve sorunu çok daha derin ve çok genel (evrensel) ele aldığım doğrudur.

Ben burada salt bir Ulusal Kurtuluş Devriminin ihtiyaçlarını göz önüne getirerek bir kadın çözümlemesi yapmıyorum. Hatta güncel dönemi kurtarmak açısından "nüfusun yarısıdır, onlarsız devrim olmaz" gibi dar bir anlayış içerisinde de değilim. Daha köklü uğraşıyorum. Benim için bir felsefe ve moral çalışmasıdır bu. Kendi sosyalist anlayışımı gerçekleştirmem için, bunu çözmem gerekiyor. Bir erkek kişiliği olarak, halen yaşam arayışı içindeyim. "Kadınlı yaşam nasıl olmalı, genelde yaşam nasıl olmalı" sorusunu sorarken, "kadınlı yaşam nasıl olmalı" sorusu benim için halen üzerinde yoğunlaşılması gereken bir sorudur.

Bunda açık ve hiçbir geleneksel önyargıya-ahlaki değere sığınmadığımı belirtmeliyim ki, cinsel boyutlu yaklaşımlardan tutalım, kadınla yaşamı bütün alanlarda paylaşmaya, politikada ve hatta ordulaşma faaliyetlerinde paylaşmaya kadar, sorunların olduğuna inanıyorum. Bunların açıklıkla tartışılmasının gereğine önem veriyorum. Sadece tartışılmanın sınırlarıyla yeterli kalınmaması, bunu daha da ilginç veya çarpıcı devrimsel çözümlere götürmek gerektiği beni daha fazla ilgilendiriyor. Ve bunu, dönem sos-

yalizminin yapması gereken en temel işlerinden birisi olarak değerlendiriyorum. Salt sınıf mücadelesinin yeterli olmadığı, -ki reel sosyalizmde bu oldukça kanıtlanmıştır- günümüzde devasa boyutlara ulaşmış çevre sorunları, artık kapitalist-emperyalizmin doğayı bütünüyle tahrip edip, yaşanmaz duruma getirmesine nasıl bir sosyalist devrimle köklü bir çözüm gerekiyorsa, kadın boyutunda da bu fazlasıyla geçerlidir.

Yaşamın her alanını ilgilendiren bu soruna geleneksel düzen yaklaşımlarının çok ötesinde, ideolojik olmaktan tutalım pratik birlikteliklere, evliliğin bile yeniden sorgulanmasına kadar her boyutta yeni yaklaşımlara ihtiyaç olduğu kanısındayım. Bu yönlü yaklaşımlarım dikkat edilirse, çok evrensel bir yaklaşımdır. Salt ulusal kadın kitlesiyle ilgili değildir. Uluslararası alanda da ilgi gelişmektedir. Bu yönlü gelişecek bir sosyalizm anlayışı, şüphesiz kadını çok daha fazla gündemleştirecektir. Kadın sorunu salt cins boyutlarında, -örgüt boyutlarında değil- toplumun tüm alanlarında "nasıl olmalı" biçiminde sorgulanacaktır. Ve cevaplar geliştikçe görülecektir ki esasta savaş ve barış bir kadın sorunudur. Kadın iradesi, kadın kişiliği gündeme girmedikçe, salt erkek egemenlikli anlayışlara dayalı çözümlerin, ne savaşı, ne barışı tek başına halledemeyeceği anlaşılacaktır.

Dolayısıyla önümüzdeki dönem devrimlerinin hatta 21. yy devrimlerinin savaşlarının da ve onların ardından gelişecek barış süreçlerinin de sağlıklı kılınabilmesi için kadın devrimini derinleştirmemiz gerekiyor. Sanırım ilginin esas nedeni budur.

MED TV: Sayın Başkan, siz kadını ele alırken, kadın hareketini geliştirirken, özgürleşme konusunda belirli bazı noktaları ortaya koyarken kadında neyi gördünüz? Kadının özgürlüğünde ne var?

Rêber APO: Ben kadında her şeyden önce tehlikeyi görüyorum. Kendimi tanıdığımdan beri anamla hesaplaşmaktan tutalım, sizin gibi kızlarla uğraşmaya-hesaplaşmaya kadar derin bir tehlikenin farkında olmak gibi bir özellik benim için etkileyicidir. Karşı cinsler beraber olmadan, tek başlarına olamazlar. Ama genelde öyle bir durum var ki, bu ilişki fazla kazandırmıyor. Bu ilişki doğru çözümlenmediğinde, neredeyse yaşamı bütünüyle tehdit ediyor. Hep bunun endişesi içindeyim ve bu endişe beni çok yoğun bir çözümleme gücüne götürüyor.

Başlangıçta sezgi yoluyla 'bu ilişkilerde bir hastalık var, bu ilişkilerin böyle olmaması gerekir' diyordum. Çok iyi bildiğiniz, köylerde başlık parası ile yanı başımda en sevdiğim veya birlikte olmak istediğim kızların, birdenbire adeta ortadan kaybedilişi bir yitiklik gibi gelirdi. 'Bu işte doğallık yok' diyordum. Ardından tüm düzene baktığımda para gücü olanın, baskı gücü olanın, aslında kadını çoktan aldığını gördüm. Özgürlük ilkesine göre, güzellik ilkesine göre ilişkilerden eser kalmadığını, sadece hayalde bunun mevcut olduğunu farkettim. Şiirde, edebiyatta, resimde, sinemada aslında ne kadar sahne, senaryo düzenlenirse düzenlensin, son tahlilde bunların kitleleri adeta afyonlaştırmada kullanıldığını gördüm. Esas olanın, baskı ve sömürünün kadın konusunda en vahşi kanunlarını uyguladığını ve aşkı öldürdüğünü her şeyden önce gördüm. Bu beni adeta bir intikamcılığa kadar yöneltti.

Aşk kutsal bir kavram. Aşkın katledilişi benim için kolay kolay kabullenilemez bir duygu, bir düşüncedir. Ben bu konuda herkesin yaptığı gibi bir bireyciliğe saplanmadım. Klasik erkek yaklaşımlarıyla kendimi çözmek istemedim. Biraz güç toparlayarak, örneğin bugün adı sanı belli bir güç kişisiyim, buna dayanarak bu sorunu çözmek istemedim. Doğru değil, cins tatminlerini güce dayanarak çözmek istemedim. Bu bana biraz ahlaksızca geldi. Gönüllülükten yoksun, özgürlük iradesinden yoksun, güce dayalı bir tehlikeyi kendimde görmeye başladıkça, kendimi kaybetmemeye de büyük özen gösterdim.

> Özgürlük ilkesine göre, güzellik ilkesine göre ilişkilerden eser kalmadığını, sadece hayalde bunun mevcut olduğunu farkettim.

Bu aynı zamanda şu tehlikeyi de beraberinde

getiriyor; güç geliştikçe, erkekte ilk uygulama alanı, insanlar üzerinde bir statü geliştirmektir. Nedir statüsü? Kendisini ya bir manevi şahsiyet gibi, olağanüstü propagandalarla -çömezleriyle bunu yapar- kabul ettirir ya da baskı aygıtlarıyla -buna sömürüyü de ilave ederek- insanları zayıflatarak kendine bağlamak ister. Erkekte yoğunlaşan gücün gelişim süreci böyledir. Bu kadında çok daha tehlikeli bir biçimde boyutlanır. Erkek böylece baskı ve sömürü gücünü kendi kişiliğinde yoğunlaştırdıkça, kadına yaklaşımı maalesef çok dengesiz, çok tehlikeli bir mal yoğunlaştırması biçimindedir. Getirdiği boyut aslında esef vericidir. Kadını son derece tutsaklıkta bir incelmeye tabi tutar, metalaşmada bir incelmeye tabi tutar. Kendi egoizmini tatmin etmek için, sonuna kadar kadını güçsüzleştirir, iradesizleştirir ve bir kukla haline getirir. Kadını efendisinin bir süs köpeği haline getirir ve tatmin olduğu için de bundan gurur duyar.

Neredeyse bütün sınıflı toplumların gelişiminde durum böyledir. Sınıflı toplum geliştikçe ağırlıklı olarak erkekte güç yoğunlaşır. Erkekte güç yoğunlaştıkça, kadın gücünde muazzam bir yitiklik meydana gelir. Buna daha da açıklık getirelim. Ortadoğu din geleneklerinde bilindiği üzere, kadının özellikle ilkel klan toplumlardan kurtulup -bunu sanırım tarihte en iyi gerçekleştiren alan Mezopotamya oluyor- toplayıcılıktan üretime geçiş aşamasındaki gücü tartışmasızdır. Ve dinler öncelikle kadın tanrıçalar biçiminde ilk ifadesini bulmuştur. Ve halen çok etkili bir isim olan, Kürtçe'de de "yıldız" anlamına gelen "İştar" -Arapça'da ve bütün dillerde de vardır-, günümüzde ise "Star, Stêrk" kadın tanrıçalığını ifade etmektedir.

Bu tanrıça aslında şöyle bir tarihi role sahiptir; ilk yerleşik toplum yaratıcısıdır. İlk köy topluluklarının kurulmasından tutalım, toplumsallaşma devriminin en önemli aşamasının büyük ölçüde kadın eylemi etrafında geliştiğini kabul etmek gerekiyor. İştar tanrıçasının herhalde tarifi böyle yapılabilinir. Kadın toplumu demek ki, bu ilk kuruluş sürecinde bir büyüklüğü temsil ediyor. Ondan sonraki süreç, sınıflı topluma geçiştir. Ve sınıflı topluma geçiş, esasta bir erkek hakimiyetine geçiştir. Erkek hakimiyetindeki gelişme o kadar sınırsız olmuştur ki, daha sonraki bütün tanrılar erkektir, aslında hiçbir kadın tanrıçası kalmamıştır. Bütün imparatorlar erkektir. Çok az istisnalar dışında kadın olsa da, onlar da erkeksi kadınlardır. Bütün komutanların, bütün bürokratların yüzde 99'u erkektir. Bu da tabii çok dengesiz bir hakimiyeti göstermektedir.

Şüphesiz sınıfsallaşmayla ilgisi olmakla birlikte, herhalde 'insanlığın tek gelişim gerçeğidir', demek abartılı olur. Yani 'erkek hakim olmadan yaşam olmaz' demek, başlı başına bir baskıcı ve sömürücü zihniyeti esas almak demektir. ●●●

> Toplumsallaşma devriminin en önemli aşamasının büyük ölçüde kadın eylemi etrafında geliştiğini kabul etmek gerekiyor.

Yaşamın her alanını

birer direniş kalesine dönüştürelim

Kapitalist hegomanya ve onun saç ayaklarından biri olan ulus devlet teorisi git gide zayıflamaktadır. Önderlik yaşanan bu süreci kaos süreci ve Üçüncü Dünya Savaşı olarak tanımladı. Bu yaşanan kaos sürecini doğru tahlil edip fırsata dönüştürebilen güç ise sadece Kürt Özgürlük Hareketi olmuştur. Kürt Özgürlük Hareketi Rojava alanında devrim gerçekleştirmiş ve Önderliğimizin yaşam felsefesi olarak sunduğu Demokratik Moderniteyi tüm toplumlara yeni bir yaşam alternatifi olduğunu göstermiştir. Tabi ki, AKP-MHP faşist güçleri bu büyük başarıyı, devrimi her zaman tasfiye etmek istemişlerdir. Bu doğrultuda Erdoğan'nın çete grupu olan DAİŞ tarafından devrimi tasfiye etmek amacıyla birçok saldırı düzenlemiş, ancak devrimin tasfiyesini planlarken tarihlerinin en büyük yenilgilerinden birini yaşamışlardır. Yaşanılan yenilgilerden sonra özel savaş güçleri bu sefer saldırıları daha üst bir boyuta taşıyarak hareketimizin tasfiyesini planlamıştır.

Değerli Yoldaşlar;

Bu tasfiye konsepti Kürt halkının direnişi ile daha da derin bir çıkmaza girmiştir. Özellikle 2019 yılında Türkiye'de yaşanan gelişmeler, AKP-MHP faşist rejiminin çöküşünü sağlayabilecek nitelikteydi. Rêber APO'ya dönük mutlak tecride karşı gelişen Büyük Açlık Grevi Eylemleri, Baxoz hamlesiyle DAİŞ'ın toprak üzerindeki hakimiyetine son verilmesi, 31 Mart Yerel Yönetim Seçimleri ile AKP-MHP faşist rejiminin iktidardan düşüşü, ekonomik ve toplumsal krizin derinleşmesi ve birçok gelişmeler, tüm çöküş emarelerini taşımaktaydı. AKP-MHP sömürgeci faşist iktidar yaşanılan bu çöküş sürecinden çıkmanın yolunu da faşizmi daha da artırarak ve Rojava'ya yönelik yeni bir saldırı hamlesi yapmakta buldu. Bu saldırı hamlesi ile Kürt halkına karşı 9 Ekim Uluslararası Komplosu revize edilerek sonuca götürülmek, Kürt soykırımı tamamlanmak hedeflendi. Böylelikle 41 yıllık Kürdistan Özgürlük Mücadelesi ve Rojava Devrimi'nin açığa çıkardığı, dünya genelinde ezilenler adına yaratılan yeni özgürlük umudu, kadın özgürlüğüne ve ekolojiye dayalı demokratik toplum modeli, yok edilmek isteniyor. Bu faşist saldırganlığa ve işgale karşı YPG-YPJ güçlerinin, QSD'nin, Kürt halkının, Kuzey-Doğu Suriye halklarının kahramanca direnişi her gün daha da yükselerek devam ediyor. YPG, YPJ, QSD güçleri şimdi de DAİŞ'in esas komuta merkezi olan AKP-MHP faşizmini yenmek üzere tarihi bir sorumluluk üstlenmiştir.

Değerli Yoldaşlar;

Böylesi tarihi bir mücadele karşısında, Türk faşizmi üst üste darbe alıyor. Serêkaniyê'de gösterilen direniş ile AKP-MHP faşist güçlerinin planı boşa çıkmış ve planladığı işgal girişiminin başarılı olamayacağını çok iyi anlamıştır. Rojava'yı işgal etmek isteyen AKP-MHP faşist bloğu Kürt gençliğinin destansı direnişi ile boşa çıkmış ve Erdoğan faşizmi tüm dünyaya teşhir olmuştur. Türk faşist güçlerine karşı gösterilen direniş tüm toplumlara mal olmuştur. Kürdistan'dan tutalım Avrupa'ya, Avrupa'dan tutalım tüm dünya genelinde milyonlar, Rojava direnişine ses vermiştir. Tabi bu durumun böyle olmasındaki etken başta Önderliğimizin ortaya koyduğu yaşam felsefesi ve yiğit Kürt gerillasının Rojava'da tüm barbar güçlere karşı gösterdiği destansı direniştir.

Değerli Yoldaşlar;

Elbette biz Avrupa'da yaşayan Kürt gençleri de bu direnişin birer parçası olmak durumundayız.

AKP-MHP faşist bloğuna karşı nerede olursak olalım, özgür yaşam felsefesi ile örgütlenmeli ve Türk sömürgeciliğine izin vermeme şiarı ile yaşamımızın her alanını birer direniş cephesi haline getirmeliyiz. Yaşadığımız semtler ve mahalleler birer direniş cephesi olmalı. Okuduğumuz üniversite alanları birer direniş cephesi haline getirilmeli. Yani yaşamımızın her alanı bizi soykırımdan geçirmeye çalışan Türk faşist güçlerine karşı birer direniş kalesine dönüştürmeliyiz.

Değerli Yoldaşlar;

Amed zindanında tüm barbarlığa karşı günbegün eriyip şehit düşen Ali Çiçek Yoldaş'ın özgürlük inancı ile faşizme dur demenin zamanıdır. Çağın direnişi Navdar Serhat Yoldaş'ın özgürlük şarkılarını yükseltme zamanıdır. Tarihi Sur Direnişi komutanı olan Çiyager Yoldaş'ın dediği „Muhteşem" sonu yaşama zamanıdır. Kürdistan gençliği, „Sen değilsen kim? Şimdi değilse ne zaman?" diyerek özgürlük halaylarına katılmalı ve Türk faşizmini tarihin çöp sepetine atmalıdır! ●●●

Tarihi Sur Direnişi komutanı olan Çiyager Yoldaş'ın dediği „Muhteşem" sonu yaşama zamanıdır.

Biz Avrupa'da yaşayan Kürt gençleri de bu direnişin birer parçası olmak durumundayız.

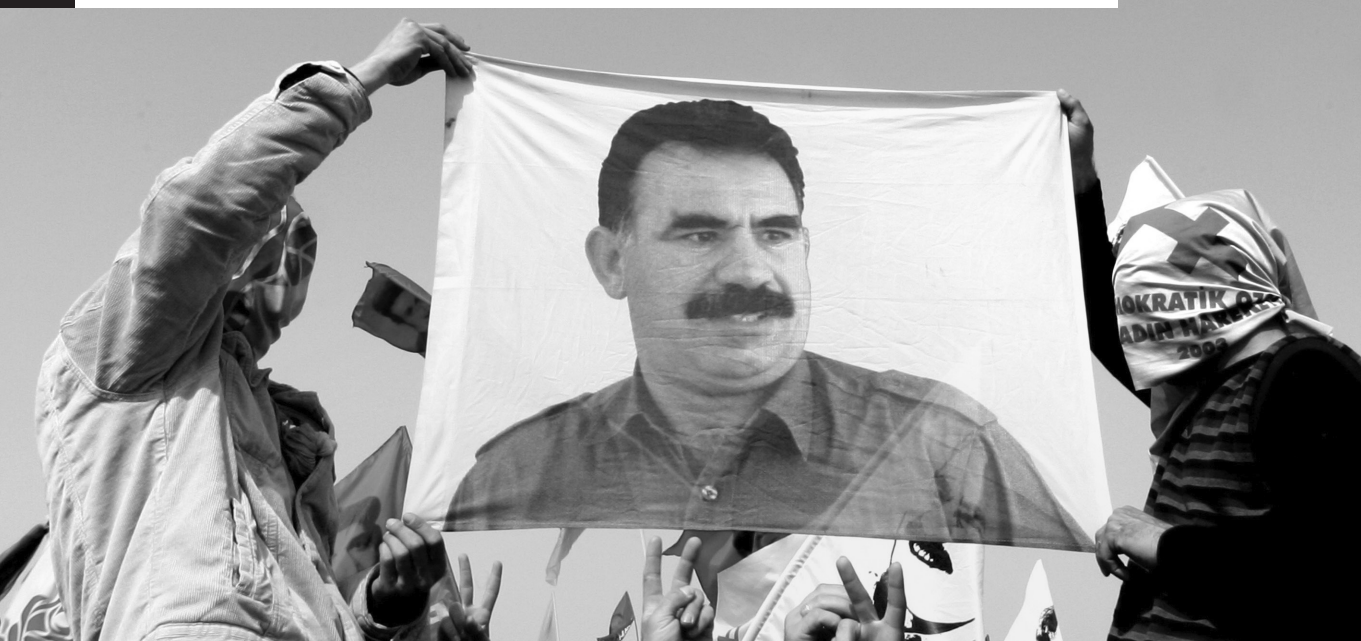

AUF ZUR REVOLUTION!

Das Wort „Revolution“ ist in vielen Zusammenhängen zu hören und zu lesen. Die Bedeutung der Revolution hat sich in den unterschiedlichen Zeitepochen der Geschichte gezeigt und sich in den Köpfen der Menschen mit unterschiedlicher Definition eingeprägt. Die Revolution als Begriff ist nicht sehr alt, er kommt aus dem 15. Jahrhundert und bedeutet wörtlich „Umdrehung“ oder „Zurückwälzen“. Wobei ich hier betonen möchte, dass der Begriff je nach Zeitepoche und Thematik eine andere Bedeutung haben kann (z.B in der Kunst, Soziologie usw.). Das Verständnis der Freiheitsbewegung auf die Revolution ist sehr breit gefächert, weil die Bedeutungen nicht mehr nur auf zwei oder drei Merkmale reduziert werden. Zum Beispiel der

Begriff „Kultur“, wenn wir in die Runde fragen, was das bedeutet, werden sehr oberflächliche Definitionen oder Merkmale genannt, wobei es hierbei sich um einen sehr tiefgründigen Begriff handelt und bis heute noch diskutiert wird. Der Begriff Kultur hat zum Beispiel 164 Definitionen. Diese Begriffe mit nur einem oder wenigen Worten zu beschreiben, wird der Bedeutung des Wortes nicht gerecht. An dieser Stelle kann man auch sehen, dass die Kapitalistische Moderne aus Worten, Ereignissen, Ideologien den Inhalt herausholt und sie uns als leere Hüllen serviert. Ständig suchen wir nach der Bedeutung und dem Sinn. Wir sehen, dass wir sehr oberflächlich sind, nicht in die Tiefe gehen können.

Revolution-
Mehr als nur ein Begriff

Zurück zu dem Wort Revolution. Revolution ist ein nie endender Prozess, der Veränderung in einem dialektischen Verhältnis zu dem vorhandenen Dasein zeigt. Wenn wir von Revolution sprechen, heißt es in dem Kontext der Freiheitsbewegung in ein paar Worten: Wandlung der Gesellschaft, Persönlichkeit, Mentalität und Umgebung zur Entfaltung und Bereicherung der Menschheit. Wobei man sagen muss, dass Revolution viel mit einer Einstellung und Haltung zu tun hat. Die Revolution blickt aus unterschiedlichsten Winkeln in die Facetten des Menschens,

Lebens und der Gesellschaft. Denn revolutionäre Arbeit bedeutet sie mit Kunst und Leidenschaft zu vollbringen. Das neu Definieren bestimmter Begriffe führt zu einer neuen Assoziation. Nehmen wir zum Beispiel Begriffe wie „Frau“, „Leben“ und „Liebe“. Sie haben in ihrer jetzigen Mentalität in vielen gesellschaftlichen Kontexten einen sehr reduzierten Kontext, es sind leere Begriffe, die fern von der gesellschaftlichen und geschichtlichen Wirklichkeit sind.

Frauen -
Die Mütter der Revolution

Die Beziehung zwischen der Frau und der Revolution hat vor allem in der kurdischen Gemeinschaft an Bedeutung gefunden. Vorher waren Begriffe wie „Frau“, „Feminismus“ und „Widerstand“ zu lesen, aber jetzt kann man spüren, dass die Revolution schon immer zu der Wirklichkeit der Frau gehört. Die Frau hat in der Geschichte der Menschheit die Vorreiterrolle einer Revolution gespielt und bis heute haben sich ihre Spuren zu erkennen gegeben. Die Neolithische Revolution war eine Revolution, die die Frauen geführt haben. Wie konnte die Frau eine Revolution schaffen? Die Revolution ist eine nie endende Suche nach der Wahrheit. Gegen die Frauenrevolution hat eine Antirevolution begonnen, die die Hierarchie, Versklavung und das Patriarchat miteinherbrachte. Die Frauenrevolution hat mit allen Mitteln gegen die Antirevolution gekämpft und nicht kampflos die Errungenschaften der neolithischen Revolution aufgegeben. Nie hat dieser Widerstand aufgehört. Das Ende das Patriarchats ist näher denn je geworden. In der Wurzel der neolithischen Revolution, welche sich im

Und hier müssen wir uns als junge Frauen fragen, wo wollen wir sein, wie wollen wir leben bzw. was bedeutet für eine junge Frau LEBEN?

Nahen Osten und Kurdistan befindet, blüht gerade die kurdische Frauenrevolution in Rojava auf.

Organisierung bedeutet Leben

Das Organisieren der Frauen hat durch die Gründung der Freiheitsbewegung ein Erbe erlangt, wo sie noch bis heute aufgrund dessen weiter kämpft und Widerstand leistet, auf unterschiedlichsten Organisationsebenen. Alles hat klein angefangen und war mit sehr vielen Barrieren verbunden, die sich vor allem intern auszeichnen und das patriarchale, rückständige Gedankengut, das in Männern sehr präsent ist, war eine der größten Hürden. Rêber APO hat vor allem durch Diskussionen mit den GenossInnen an diesem Punkt angesetzt und die Wichtigkeit der Organisierung von Frauen auf militärischer, gesellschaftlicher, ökonomischer und kultureller Ebene aufgezeigt. Die Frauenrevolution in Rojava hat nochmal deutlich bewiesen, dass die Frau bereit ist, für jegliche Form von Kampf und durch den Aufbau des Demokratischen Kornföderalismus, der auf der Basis einer demokratischen, ökologischen und befreiten Frau basiert, errichtet werden kann und sie somit Antwort auf alle gesellschaftlichen, kulturellen, soziologischen, pädagogischen und politischen Probleme finden kann. Denn wie Rêber APO sagt: " Ihr könnt die Revolution nur mit einem Aufbau befreien."

Die Kraft und Moral nehmen sich junge Frauen aus der Frauenbefreiungsideologie. Dafür ist es wichtig, dass wir an uns glauben und uns auch in Europa organisieren müssen. Denn die Frauenrevolution in Rojava hat gezeigt, dass es möglich ist. Wie wichtig dabei die Organisierung von jungen Frauen als dynamischste Vorreiter der Gesellschaft ist, ist deutlicher denn je. Der Junge Frauenkongress hat am 25. Januar stattgefunden. Knapp 100 Junge Frauen waren anwesend und haben in dieser Plattform über die aktuelle Situation junger Frauen, organisatorische Lage und Lösungsmöglichkeiten diskutiert. Wichtig war es auch, an dieser Stelle den Raum mit Musik und Tanzen, mit „Jinerjî" zu füllen und es auch zu teilen. Wenn wir mal unser Leben anschauen, haben wir als junge Frauen keine Sekunde frei, keinen Meter frei, der nicht von männlicher Mentalität vergiftet ist. Dagegen bedeutet sich zu organisieren zu atmen, zu leben.

> Die Revolution der Frau ist eine Bürde, die wir alle tragen müssen und gemeinsam auf dem richtigen Weg ist die Revolution nur noch einen Schritt entfernt.

Mit dem Willen der jungen Frauen auf zur Revolution

Für eine Gesellschaft, die physisch, psychisch und gesellschaftlich tagtäglich zugrunde geht, ist der einzige Weg die Revolution. Und hier müssen wir uns als junge Frauen fragen, wo wollen wir sein, wie wollen wir leben bzw. was bedeutet für eine junge Frau LEBEN.

Die Revolution fängt bei uns an, wir müssen an uns Glauben als junge Frauen und Hoffnung zeigen für Veränderung. Denn um einen Raum des Lebens zu schaffen, wo eine befreite Frau und Gesellschaft leben kann, ist schwer, aber es ist nicht unmöglich, sie zu errichten. Machen wir das Unmögliche Wirklichkeit! Die Ideologie Rêber APOs und aller Märtyrerinnen wie Heval Sara, Heval Zîlan und Heval Bêrîtan und tausende Frauen, die gefallen sind, haben uns diesen Weg geebnet. Ihn zu laufen ist der einzige Weg aus der Versklavung. Die Revolution der Frau ist eine Bürde, die wir alle tragen müssen und gemeinsam auf dem richtigen Weg ist die Revolution nur noch einen Schritt entfernt.

Bijî Serok APO!
Bê Serok Jiyan Nabe!
Jin Jiyan Azadî!

●●●

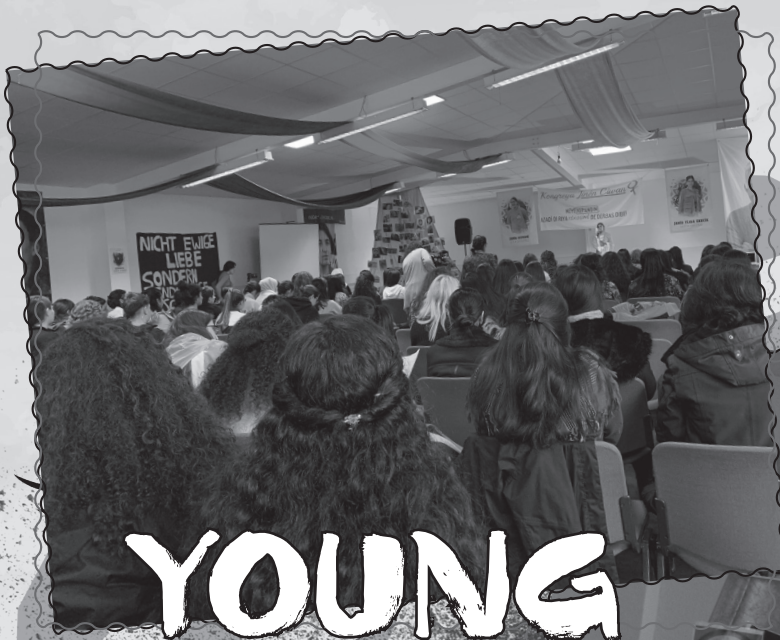

YOUNG WOMEN CONGRESS

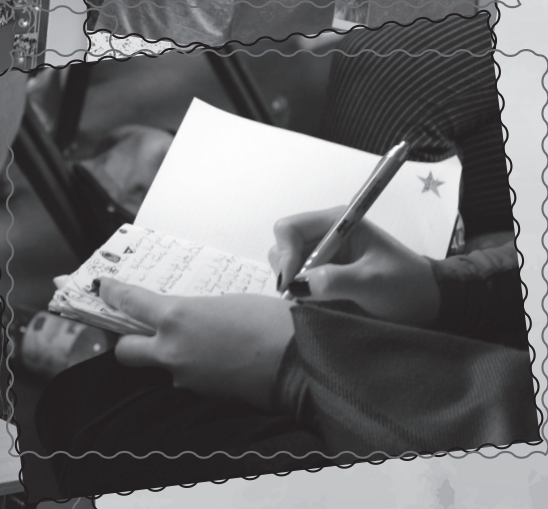

NICHT EWIGE
LIEBE
SONDERN

DE DERBAS DIBE!
ŞEHÎD TÎJDA EKEÇÎK
FATMA YAĞMUR

NICHT NUR EIN TAG! – 8 MÄRZ

Für uns Frauen ist der 8. März der wichtigste Tag im Jahr. Lasst uns einen Blick auf dessen Entstehung werfen, denn wie immer müssen wir die Geschichte gut kennen und die Gegenwart genau analysieren, um daraus eine Perspektive für uns entwickeln zu können.

Im Jahr 1910 fand in Kopenhagen der zweite Kongress der sozialistischen Frauenintern-ationale statt. Über 100 Delegierte aus 17 Ländern nahmen daran teil. Auf Initiative von Clara Zetkin, welche damals die internationale Sekretärin war, wurde einstimmig beschlossen, einen internationalen Frauentag einzuführen. Dies war damals der 19. März und wurde im Jahr 1911 zum ersten Mal in Deutschland, Österreich, Dänemark, der Schweiz und den USA organisiert. Der erste Frauentag war ein großer Erfolg: Es gab allein in Berlin 42 Versammlungen mit 45.000 Teilnehmerinnen. Die Einführung des Frauenwahlrechts war die Hauptforderung. Während des Ersten Weltkrieges wurde der Frauentag in Deutschland nicht durchgeführt, doch in Russland waren die Folgen des Krieges so hart für die Arbeiterinnen, dass sie am 08. März (julianischer Kalender: 23. Februar) 1917 ihre Arbeit niederlegten, auf die Straße gingen und andere aufforderten, sich ihnen anzuschließen. Mit dem Streik der Textilarbeiterinnen begannen die Unruhen und nahmen weiter zu, bis es schließlich wenige Tage später zur Februarrevolution kam. Es waren wieder die Frauen, die im Widerstand eine besondere Rolle einnahmen. Sie drückten ihren Unmut als Erste aus, waren Vorreiterinnen. Im Jahr 1921 fand in Moskau der zweite Kongress der internationalen Kommunistinnen statt, bei dem beschlossen wurde, den Frauentag in Erinnerung an die Rolle der Frauen während der Februarrevolution auf den 08. März zu legen.

Wenn wir noch etwas weiter in die Vergangenheit schauen, sehen wir, dass die historischen Wurzeln für den Tag des 08. März‘ sogar eine längere Tradition haben. Im Jahr 1857 fand bereits ein Streik von Textilarbeiterinnen in New York am 08. März statt. Und in Anlehnung daran wiederum streikten Arbeiterinnen einer New Yorker Textilfabrik am 08. März im Jahr 1908. Doch in dem Jahr passierte etwas Schreckliches: Die streikenden Frauen wurden in der Fabrikhalle eingesperrt, da der Streik möglichst nicht an die Öffentlichkeit gelangen sollte. So sollte verhindert werden, dass sich Gewerkschaften mit ihnen solidarisierten. Auf “ungeklärte” Weise brach dann in der Fabrikhalle ein Feuer aus. Wenige Frauen konnten sich in Sicherheit bringen, 129 Frauen verbrannten. Es heißt zwar „auf ungeklärte Weise“,

aber wenn wir bedenken, welche Stellung Frauen damals hatten, noch dazu arbeitende, und wenn wir bedenken, dass Geschichte überwiegend von Männern geschrieben wurde, liegt die Schlussfolgerung nicht fern, dass der Brand bewusst gelegt wurde und es Mord an Frauen war, also Feminizid. Diese Ermordung von Frauen durch Feuer erinnert sehr stark an die Hexenverbrennungen. Es ist sicherlich nicht falsch dies in einen Zusammenhang zu bringen und eine Kontinuität aufzuweisen. Es wirkt beinahe sogar so, als würde es eine bewusste Anspielung auf die Hexenverbrennungen sein. Dieser Fall reiht sich in die Hexenverbrennungen ein: Frauen, die stark sind, Widerstand leisten und sich für Gerechtigkeit einsetzen, müssen sterben, werden verbrannt.

Lasst uns noch analysieren, welche Bedeutung der Frauentag heutzutage hat. Während des Nationalsozialismus wurde der 08. März verboten, vor allem auch, weil es eine Errungenschaft sozialistischer Kräfte war. Stattdessen wurde der Muttertag eingeführt. Dies bedeutet, dass den Frauen symbolisch, aber auch praktisch verboten wurde, für ihre Rechte zu kämpfen und anderen kämpfenden Frauen zu gedenken. Gleichzeitig wurde die Rolle der Frau auf die der Mutter und der Gebärmaschine beschränkt und festgelegt. Nach dem Zweiten Weltkrieg wurde der Frauentag in der DDR 1946 wieder eingeführt, später durch die UNO 1975 international, also auch in der BRD. Doch in dem Frauenbild änderte sich seit dem Zerfall des Dritten Reiches kaum etwas. Allmählich schleicht sich der Neoliberalismus auch in den Feminismus und die Frauenbilder ein. Nun bekommt die Vorstellung, Frauen dürften auch Führungspositionen einnehmen, immer mehr AnhängerInnen, doch das vorherrschende Ideal von Frauen wird nicht radikal hinterfragt, das vorherrschende Patriarchat wird nicht ausreichend entlarvt. Zusätzlich geht es in der kapitalistischen Gesellschaft mehr darum, was einer Frau zum Frauentag geschenkt werden kann. Schokolade, Blumensträuße. Es scheint, als könne der Frauentag nur dann eine Berechtigung haben, wenn er ein Element im Kapitalismus sein kann. Von dem Tag des Frauenkampfes ist nicht viel übrig geblieben. Wir sehen, so wie der Frauenkampftag heutzutage begangen wird, wird er seiner Geschichte und seinen Gefallenen nicht gerecht. Im Übrigen wird seine Begehung auch nicht den aktuellen Umständen gerecht. Es ist nicht die Zeit, um sich mit Blumen und Schokolade zufrieden zu geben.

> Es ist nicht die Zeit, um sich mit Blumen und Schokolade zufrieden zu geben.

Die Zeiten heute erfordern, genauso wie schon damals, dass wir uns gegen das Patriarchat erheben. Dass wir unseren Willen, das System zu ändern und Gerechtigkeit herbeizuführen, stärken. Dass wir uns an die Märtyrerinnen erinnern, die schon vor uns kämpften, auf deren Kampf unserer aufbaut. Der Frauentag muss wieder zu einem Frauenkampftag werden. Nicht ein Tag, der einfach den Frauen gewidmet ist, sondern ein Tag, der dem Kampf der Frauen gewidmet ist, unserem Widerstand. ●●●

SEROKÊ MIN!

Nameya Şehîd Sema Yuce ku beriya çalakiya xwe ya fedaî di 21ê Adara 1998an de li Çanakkaleyê pêk anî.

Afirînerê hindekarê têkoşîna civakî ya Serdemê Serokê gişti yê partiya me,
Ji Rêberê netewa me Serok APO re!
Ez di sala 1971'an de li Agiriyê hatim dinê. Di nava partiyê de min navên Leyla û Serhildan bi kar anîn. Ez yek jê zaroka ku malbata wê çi bi temamî entegreya rejîma TC bûye û çi bi tememî bûne parêzvanên nasmeya Kurd im. Malbata min her çiqas li herêmê ji ber sedema rewşa olî û mertebeya şêxitiyê di nav civakê de bibûn navenda moralê jî lê di roja me ya îro de ne xwedî îdiayeke civakî ne.
Min hemû nakokiyên ku di şexsê malbata min de bûm şahidê pevçûnên rastiyên Kurdbûnê ditin. Ev nakokî herî dawî bi dîtina perwerdeyên di saziyên Kemalîzmê de berfireh bûn. Bi taybetî di encama bandora çanda emperyalizmê ya zanîngehê û jiyana ku di pêşkeşî jinan dikirin de, li dijî xeyalên xwe yên zarokatiyê ketim nav lêgerîna heqîqetê. Ji ber ku min xwe li ser esasa rêxistinbûneke baş xwe bi rêxistin nekir, ev jî bû sedem ku min xwe ji kevneperestiyên di kesayeta xwe de derbasnekirin. Di heman demê de tevî hêrsa min a li dijî koletiya di nav civakê û qadên têkoşînê de zêde bû jî dîsa jî min li dijî ferzkirinên desthilatdariya mêr, sekneke xurt neda nîşan. Her gavên ku min ji bo raperînê diavêtin jî dibûn sedema sekneke bindestiyê. Ji ber wê bi temamî bi civakê re nebûm yek.

Min di sala 1988'an de li zanîngehê têkoşînê nas kir. Min hemû hûrgiliyên têkoşîna 10 salî û kesayetiya xwe li jor min bi kurtasî anî ziman. Dema wek keçeke Kurd li dû xwe dinêrim, dibînim ku di riya ku diçe azadiyê de her jinên Kurd û gelê Kurd heta her mirov heman kêmasiyan jiyane. Lê tu carî di cihê xwe de nemam. Hîndekariyên azadiyê ku Rêber APO dane nîşan her dem ji min re bûn çavkanî. Ev di heman demê de 'KÊLÎ'ya min xwe gihandiyê îfade dike. Ez dizanim ku ev yek ne rasthatinî ye. Ev rewş têkiliya xwe bi felsefeya têkoşîna azadiyê, civakbûnê û mirovbûnê û 'Di şer de serketin, di jiyanê de azadî' ku Rêber APO di kesayetiya rastiya civaka Kurd de raxistiye ber çavan ve girêdayî ye. Di encama hatine merhaleya têkoşînê û xebatên partîbûnê de vê rastiyê hîn baştir fam dikim; Çawa li ezmanê du tav tuneye û dê tu carî tunebe, ji bo mirovekî, ji bo jinek ku dixwaze azad bibe, du hilbijerkên jiyanê û navenda çavkaniyê jî nabe. Di ev 'KÊLÎ'yê ku van hevokan dinivîsim de, di aliye fikrî, moral û jiyanê de min Rêber APO kiriye navend. Di vê 'KÊLÎ'yê de hemû astengiyên di kesayetiya xwe de derbas dikim.
Ev fermaneke demê ye. Ev dem û têkoşîna ku hatiye vê merhelê, hemû berhemên keda Rêber APO ne û Rêbertiyê bi sebrek mezin ev têkoşîn da meşandin û ev sebir li gel peyxemberan jî tuneye. Di merhaleya hatî de dijmin dixwaze meşa me ya mezin a mirovahiyê bide rawestandin. Ev demeke serfermandarê Tirk di bin navê 'marjînalkirinê' de tasfiyekirinê li ser têkoşîna me ferz dike.

Di rewşa heyî de, ji bo dijmin polîtîkayên xwe bi encam bike, di nava amadehiya pêngaveke dawîn de ye. Tevgera serfermandarê Tirk a herî dawîn vê yekê nîşan dide. Diyar e ku di navenda van polîtîkayên wan ên qirêj de, tasfiyekirina Rêber APO û tevî hebûna wî bêerkirina xeta wî ya polîtîk heye. Di sedema israrkirina van polîtîkayên wan de dîsa baweriya têkiliyên jin û mêran ku di nav partiye de bi tu awayî nayên ser xeta navendî, sazîbûnê û jiyana azad, heye.

Lê jinên Kurd ên ku ferman ji Rêber APO girtine, nîşan dane ku dê xwe radestî dijmin nakin û nabin hevkarê polîtîkayên wan ên qirêj. Rêber APO di 8'ê Adarê de bal kişandibû ser 'Bîrdoziya rizgariya jinê' û xîtabê hemû jinan kiribû û diyarkiribû ku ev yek bibe çareseriya hemû pirsgirêkan. Meşa ku di 8'ê Adarê de dest pê kir û di 21'ê Adarê de derket lûtkeyê vê yekê îspat kiriye.

Serokê min!

Li ser van esasan ez dixwazim mejî, dil û bedena xwe di navbera 8'ê Adarê û 21'ê Adarê bikim pirek ji agir. Ez ji bo bibim xwendekarek baş a Kawayê Hemdem Mazlum Dogan û hemû şehîdan; dixwazim wek Zekiye bişewitim û wek Rahşan jî bibim Newroz. Dixwazim li ser riya rêheval Bêrîvan, Ronahî, Mîrza Mehmet û Eser bi bîryariyeke mezin bimeşim.
Li ser çalakiya şehîdên ku hewl didim bibim yek jî xwendekara wan, pir fikirîm. Min pir dixwest her roj û her gav di nav agirê şoreşê de bişewitim û xwe bigihînim raza vê. Piştî biryardayîna vê çalakiyê min dubare dubare şerekî navxweyî da meşandin. Min herî dawî di xwe de hêza hemû qelsbûna mirovî dîtin û bi ser ketim. Daxwaza min a jiyana azad û jina azad vê yekê ji min dixwest. Niha hêj baş têdigihêjim ku sonda min a girêdana bi Rêber APO re, di azweriya agirê de arî bûn û xwe ji nû ve diafirînim.
Yek ji çavkaniya herî girîng ku bîryara jiyanê di xwe de bidim avakirin, çeka jinan a partîbûnê YAJK e. YAJK, berhema rêhevaltiyê ya ku Rêber APO bi jinan daniye dide nişan. Ez bawer dikim ku dê di sazîbûn, kûrbûn û belavbûna birdoziya Rêber APO de, YAJK bibe yek jê çeka herî girîng. Ji ber vê yekê erka her jinên kurd e ku YAJK'ê hîn mezintir bikin.

Serokê min!

Min dixwest ne tenê di cewher de, di pratîkê de jî ji çalakiya bêhempa ya xwedawenda me ya azadiyê rêheval Zîlan re bibim bersiv. Lê di şert û mercên zindanê de ev yek ne pêkan e. Azweriya min a azadiyê gelek mezin e. Ji bo vê azweriyê veguherînim hêza jiyanê, hebûna xwe diyarî Rêber APO dikim. Jinên ku bikaribin xwe ji xweliyan ji nûve biafirînin û bibin çirûskeka vê yeke, dê wê demê bibin parastvanên Kurdistana azad. Lê belê dê ev tena serê xwe ji Rêber APO re nebe bersiv. Ji bo bersivbûna vê yekê divê her dilên ku hatine reşkirin bi agirê bên safîkirin. Ez tenê dikarim dilê xwe bidim. Belê di Newrozkirina bedena xwe de girêdana xwe dîsa dubare dikim ku ez bi mejî, dil û her hucreyên bedena xwe girêdayî vê riyê me.

Jina azad; dê bibe azadiya welat û azadiya mirovahiyê!
Bijî Rêber APO û hîndekariya wî ya azadiyê!
Bijî Jinên Qehreman!
Bimire her cure mêtingerî!

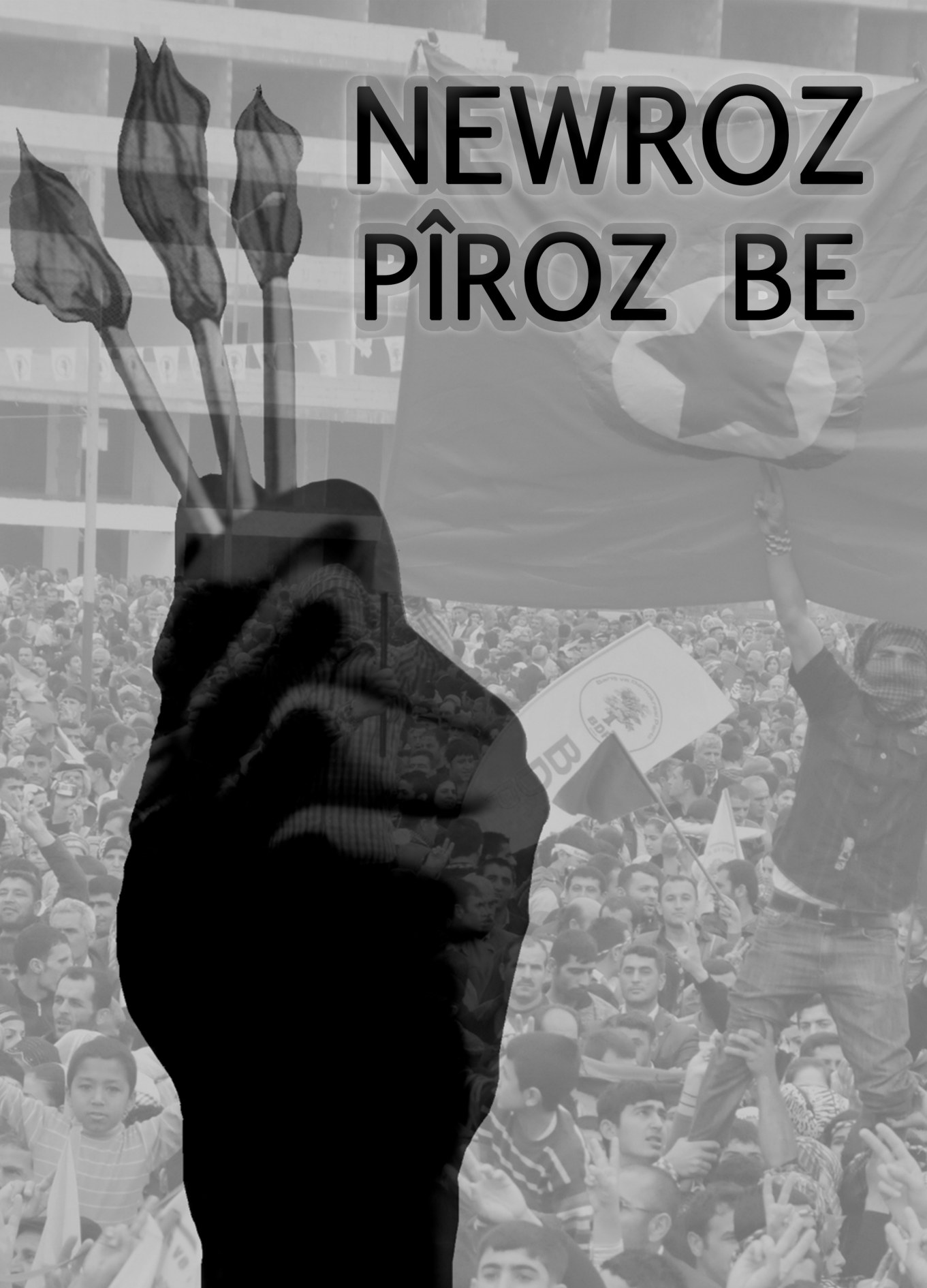
NEWROZ
PÎROZ BE

AZADÎ HÊSAN BÛYA, RONAHÎ Û BÊRÎVAN XWE NEDIŞEWITANDIN

Newroz ne tenê pîrozbahî, cejn û salveger e. Newroz ji bo gelê Kurd, bi taybetî ji bo jinan roja berxwedan, azadî û hebûnê ye!

Newroz di destpêkê de heya niha, ji bo gelê Kurd û gelên Rojhilata Navîn wek mîladekê em dikarin bigirin dest. Mîlada ji nû ve jiyan kirinê ye. Bi taybet ji bo gelê Kurd roja Newrozê weke ku xwe ji bindestî û ji pergala koledariyê rizgar bike ye.

Dema em li armanca derketina roja Newrozê dinêrin, bi taybetî di milê dîrokî de em dibînin ku bi pêşengiya Kawayê Hesinkar, gelan ji zilm û zordariya Dehaqan azadiya xwe bi dest xistine û di wê rojê de serxwebûna xwe îlan kirine. Her wiha dema em hinekî din dîrokê lêdikolin û li ser dihizirin, em dibînin ku ev rastî heya Zerdeştî diçe.

Li gorî lêkolîn û nêrînên ku dîroknas didin diyarkirin; dema Zerdeşt pêxember tê îlankirin 20-21ê Adarê ye. Dema Zerdeşt ji şikefta sebêlan (cihê ku Zerdeşt bi salan di wê şikeftê de maye û li ser rastiya civak, kes, xweza û pirsgirêkên heyî mijûl bûye û hiziriye, di encama hizrandinên bi salan de felsefeya xwe pêşxistiye.) derdikeve û tê ber çemekî, ava li wir tê pîrozkirin û pêxember tê îlankirin.

Û dema ku em felsefe û baweriya ku Zerdeşt pêşxistiye lêdikolin, tê dîtin ku Zerdeşt pir girîngî dide agir, gelek pîroz û watedar dibîne. Zerdeşt agir wek paqijiya jiyanê digire dest. Bi kurtahî em dikarin bêjin ku di jiyana gelê Kurd de cihekî girîng ya agirî heye. Roja Newrozê û agirî yek dibînin. Her wiha Newroz sarsala gelên Aryayî ye. Newroz ji bo gelên Rojhilata Navîn bûye nîşanêya yekîtiya çand û dîroka gelan. Vê rojê wek sersalê girtine dest, pîroz kirine û heya roja me anîne. Di nava gelan de bûyê kevneşopî, çand û dîroka berxwedanê.

Her wiha dema em li silsileya dîrokê dinêrin, em dibînin ku di destana Kawayê Hesinkar de roja 20-21ê Adarê di heman demê de roja rizgar bûyîna gelê Kurd ya ji bin zilm û zordariya Dehaqan e. Li gorî destana hatiye nivîsandin em dibînin ku bi kuştina Dehaqê zilmkar re agirê rizgarî û azadiyê li hemû çiya û cihên herî bilind tê pêxistin. Di wê demê de jî wateya pêxistina agir, nîşaneya rizgarbûyîna gelê Kurd û bi dawî anîna zilmê ye. Di silsileya dîrokê de Newroz bûye remza serkeftin û berxwedanê.

Hevalê Mazlûm, hevala Ronahî, Bêrîvan, Rewşen û Zekiye berdewama vê dîroka berxwedanê ne. Agirê azadiyê û berxwedanê her dem di dilê gelê Kurd de jiyaye. Her çiqas bi sedsalan hewldanên neyaran çêbûne ku vî agirî di nava dilê Kurdan de bitemirînin û jiyanê li wan tarî bikin jî, tu carî di vê mijarê de û bi tu şêwazî nika-

ribûne serbikevin. Dibe ku pir caran agirê serxwebûn û azadiya gelê Kurd hatibe temirandin, lê belê bi çirûskên ku di nava xweliyê de veşartî mayî, ji nû de bûne pêten agir û geş bûne. Berxwedana ku di salên 70yî û vir de, pêşketina çalakiyên berxwedanvanên Newrozê yên wek heval Mazlûm, Ronahî, Bêrîvan, Rewşen, Zekiye û serhildanên gelê Botanê nîşaneya vê berxwedana dîrokî ye. Her çiqas bi dehan berxwedan û serhildan çêbibin jî di encama wan de fetisandin hatiye ferz kirin. Taybetî gotina Heval Mazlûm „Berxwedan Jiyan e" nîşan da ku heke mirov bixwaze bijî, pêwîste di nava berxwedanê da be. Wekî din ne em dikarin bijîn ne jî em dikarin bi rehetî bimirin. Rastiya Kurd û Kurdistanê weke Rêber Apo gotiye „Azadî hêsan bûya Ronahî û Bêrîvan xwe nedişewitandin" nîşan dide. Ango Rewşen di 17 saliya xwe de li surên Kadîfekaleyê xwe nedişewitand. Beramberî zordarî û qedexeyan rêya berxwedanê nîşanî me dan. Divê em jî li gor vê rastiya pêwîst berxwebidin. Di rêya pêtên agirê Newrozê de bimeşin.

Agirê Newrozê bi berxwedana van hevalan îro di hemû qadên Kurdistanê û ji derveyî Kurdistanê bi hezaran, bi milyonan mirov anîn cem hev. Bi sedan reng, yek îrade, yek deng dan ava kirin. Him gelê Kurd yê ku bi salan nikarîbû Newroza xwe azad pîroz bike him jî ji bo yekîtiya gelên Kurdistanî û Rojhilata Navîn îro bûyê bingeh. Di vê roja pîroz de hatina cem hev, agirê azadiyê geş kirin pir dîrokî û watedar e. Tu ferqa Dehaqên ku di roja me de azadiya gelê Kurd asteng dikin û zarokê Kurdan zindanî û qetil dikin ji Dehaqê ku li gorî efsaneyê bi xwarina mêjiyê zarokên Kurdan nexweşiyên xwe derman dikir nîn e. Dema em dîrokê dinerin, em dibînin ku her dem li ser zarokên Kurdan êriş hatine kirin. Nexwe em jî weke Kawayan, mêjiyê Dehaqan bidin û bipelçiqînin.

Newroz ne tenê pîrozbahî, cejn û salveger e. Newroz ji bo gelê Kurd roja berxwedan, azadî û hebûnê ye. Di roja hebûnê de, hebûna xwe diyar kirin û xwedî hebûna xwe derketin girîngî û wateyeke xwe ya dîrokî heye. Xwedî derketina Newrozê di heman demê de xwedî derketina li nirxên xwe yên civakî, exlaqî û polîtîk e.

Pêvajoya ku Rêbertî di Newroza 2013an de daye destpêkirin û di roja Newrozê de, ji gelê Kurd û ji tevahî cihanê re daye diyar kirin wateya xwe ya dîrokî heye. Dîroka ku hatibû winda kirin di wê rojê de dîsa hat nûjên kirin. Her kesê ku ew nûjênî di hest, raman û hizrên xwe de jiya wê rojê gihiştibûn hev. Di serî de Amed, li tevahiya Kurdistanê û ji derveyî Kurdistanê bibûn yek deng û awaz. Awaza ku wê rojê bilind dibû melodiya azadiyê, daxwaza serxwebûnê, qirîna hebûnê bû. Tilîliyên jinên azad bû.

Di Newroza îsal de jî ev melodî û awaz wê pêl bi pêl mezin bibe, wê xwe bigihîne hemû cîhanê. Êdî gelê Kurd û Kurdistanî li ku derê dibe bila bibe pêwîste wek finalê nêzîkê Newroza 2020an bibe û beşdarbûna xwe xurt bike. Her rojên ku em dijîn dîrokî û girîng in. Lê belê îsal gelê Kurd yê çarenûsa xwe diyar bike. Em di navbera bihuşt û dojehê de sekinîne. Ji bo vê jî her gava ku em diavêjin wê pêşeroja gelê Kurd û gelên Rojhilata Navîn bide diyar kirin. Niha tiştekî em wek ‚kesek' winda bikin nemaye. Lê belê ger em dev ji hemû berjewendiyên xwe yên ku dikeve di bin xizmeta neyarên Kurdan berdin, xwedî nirxên xwe, dîroka xwe, rûmet û hebûna xwe derkevin wê demê bihuşta ku gelên Kurdistanê xwe bigihîne yê hebe. Ji xêncî vê em nikarin jiyaneke din ji xwe re bipejirînin û tiştekî cuda vebijêrin. Di demeke wiha dîrokî de ji bo azadî û hebûnê pêwîstî bi yekgirtinê heye. Têkoşîn û berxwedana li hemberê bêmafî û bêdadiyê pêşxistin û li hemberê pergala desthilatan û kedxwaran xwe bivîn kirin û xwedî li azadiya xwe derketin girîng û jiyanî ye. Heke em bixwazin zarokên me, ciwanên me azad bijîn, wê demê bila tu kes nebêje ez nikarim. Ev erk li ser milê her kesê ku dibêje ez Kurd im, ez mirov im û ez xwedî exlaq im daye. Wê demê pêwîste ku di vê pêvajoyê de rawestan neyê qêbûl kirin. Jiyîn û pejirandina jiyaneke ji derveyî vê tê wateya her roj zindan, her roj komkujî, her roj jiyaneke bêrûmet, bênirx, bêdîrok û bêwate yê. Newroza 2020an fînala têkoşîn û rizgariya gelê Kurd, gelên Kurdistanî û gelên Rojhilata Navîn e. Ev di deste me hemûyan de ye. Bi pir rengî û yek dengî wê gelên azadîxwaz ber bi azadîyê ve bimeşin. Pêwîste em di vê baweriye de bin.

Û tu carî ji bîr nekin „Azadî hêsan bûya Ronahî û Bêrîvan xwe nedişewitandin"

BERXWEDAN JIYAN E!

●●●

Bir bildiği var elbet bu çocukların,

yoksa kolay değil öyle genç yaşta ölmek

İnsanın inandığı değerler uğruna yaşaması, inancının yoğunluğuna göre öyle bir aşamaya gelir ki bazen bu değerler uğruna ölmeyi bile tereddüt etmeden göze alabilir. Ancak yüksek kararlılık ve yaşama saygısı olanlar bunu gerçekleştirebilir. Dervişane ve hakikat savaşçılığı yaşama aşk düzeyinde bir bağlılığı gerektirir çünkü. Onca yıllık mücadele sürecine sığdırdığımız binlerce direniş tecrübesinden öğrendiğimiz tek gerçek var; düşmanın bütün yaşamı çirkinleştirme çabalarına karşı güzellik için, özgürlük için, insanlığın ortak değerleri için DİRENMEK!..

Açlık grevinin kendisi zaferin netleşmesidir

Açlık grevleri kuşkusuz mücadele tarihimizin en önemli kazanım ve düşmana karşı en çetin savaş alanımız olmuştur. Bütün vahşiliğe ile kimliksizleştirme, değerlerimizden alıkoyma, imha ve inkar, yok etme politikalarına karşı sessiz çığlıklar ile bedenini bir savaş siperi haline getirip; düşmana en ağır yenilgileri yaşattığımız böylesi görkemli eylem zamanlarında, eylemin yürütücüleri sadece amaca kilitlenir ve artık zafer garantilenmiş olur. Açlık grevinin kendisi zaferin

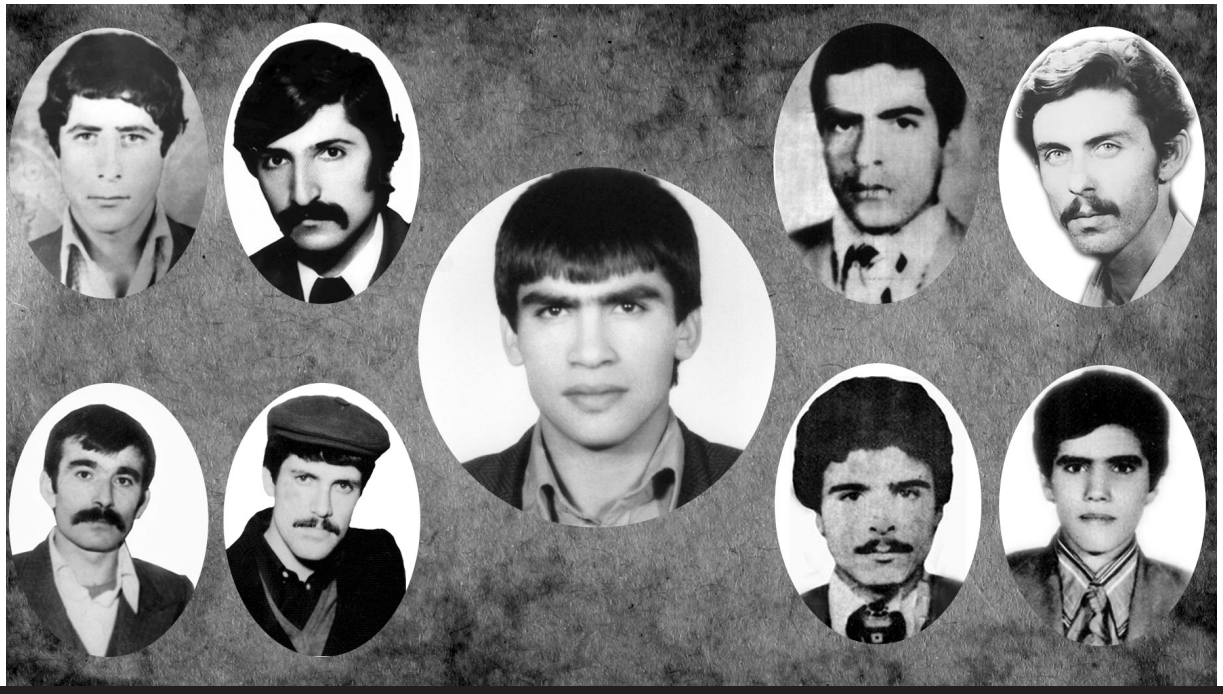

Mekan ve zaman ortadan kalktı ve biz,
14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişçileri ile buluşma sevincini yaşadık.

netleşmesidir. Korku duvarlarının; basit yaşam kaygılarının yerine değerlerin ve maneviyatın en üst doruğuna ulaşmaktır. Bu nedenle açlik grevi şehitleri aslında ölmezler, tam tersine yaşamın sırrına ererler. Hiçbir eylemci, eylemin sonunda illa yaşamının bitmesini göze alarak başlamaz. Ama uğrunda yaşamını vermek gerekiyorsa bile, onurlu yaşamdan vazgeçmez. Çünkü onursuzlaşmış bir yaşam zaten yaşanmaya değmez.

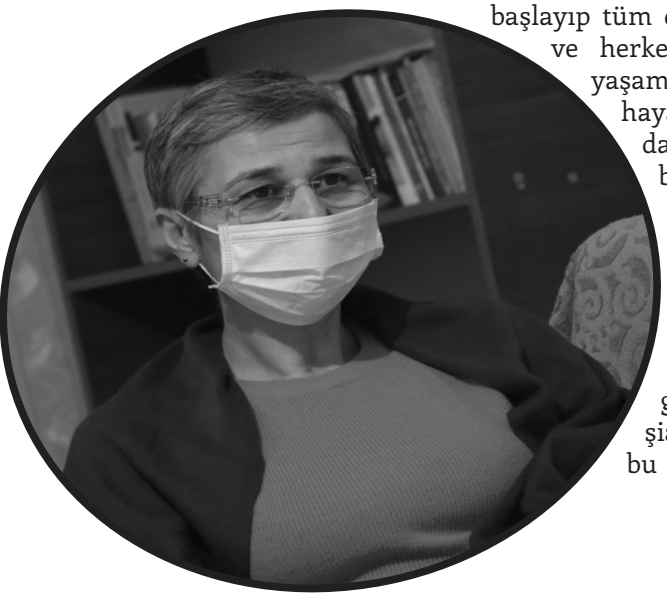

Leyla Güven öncülüğünde başlayıp tüm dünyaya yayılan ve herkesin gündemine, yaşamının merkezine, hayatının her anında sirayet eden büyük açlik grevi de bizlere unutulmaz dersler verdi. "Tecridi Kıralım, Faşizmi Yıkalım, Kürdistan'ı Özgürleştirelim" şiarıyla başlayan bu eylem, yarattığı sonuçlar bakımından uzun yıllar etkisini gösterecek bir düzeye ulaşmıştır. Bu eylemin her anı Önderlik ile birlikte yaşamı dayattığı için, anlam olarak çok üst düzeylerde yaşanan bir eylem oldu ve halkımızın üzerinde yaratılan korku perdelerini bir anda yırtıp attı. Kim ki, bu yolda cesaretle yürümeye karar verdiyse, kim ki, özgürlüğe canını feda edecek kadar bağlıysa, mutlaka kazanır gerçeğini herkese açık ve net olarak gösterdi.

"Buradan Xeyrî'nin kokusu geliyor"

Eylemin gidişatında bir eylemci olarak çok farklı anlara şahitlik ettik. Mesela M. Xeyrî Durmuş'un ablasının eylem

yerine geldiğinde hepimize bakıp, "Buradan Xeyrî'nin kokusu geliyor" demesinin tarifi olmaz sanırım. O an, kelimeler anlamını yitirdi, sözcükler kifayetsiz kaldı. Sanki zamanda bir gel-git oldu. Mekan ve zaman ortadan kalktı ve biz, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişçileri ile buluşma sevincini yaşadık.

Takvimlerin zamanın akışını göstermekten başka görevler üstlendiği ve saniyelerin bile çok uzun bir zamanı ifade ettiği bir aşamada tıpkı 1982 yılında Amed zindanında şahlanan ruh yeniden aynı duvarlar arasında canlandı. Mazlum Doğan'nın dinmeyen çığlığı yine her yeri sardı. Zaman değişmiş ama şartlar değişmemişti. Mutlak faşizme karşı özgürlüğe aşık APOCU ruh, yeniden insanlığa hakikati anlatmaya başladı. MAZLUM DOĞAN, ZÜLKÜF GEZEN oldu; SAKİNE CANSIZ, AYTEN BEÇET'in gözlerine kondu. FERHAT KURTAY, MAHSUM PAYAN bağlılığında yaşam buldu. Mücadelemizin değişmez kanunu olan şehitlerin adının yerde kalmaması hakikati yeniden vücut buldu.

Mücadelemizin en tarifi olmayan anlarından birisi de kuşkusuz mücadele yoldaşlarının şehadetini duyduğumuz öğrendiğimiz o andır. Klasik bir yas anı değildir kesinlikle. Çünkü yas tutarsak gülümsemeye başladığımız o ilk an, o insanları unutmuş oluruz. Şehitlere verilecek en güzel cevap ise anılarını, özlemlerini, gelecek umutlarını başarıya ulaştırma kararlılığı ile başarıya ulaşma temelinde direnmektir.

O direnişçi yoldaşlar, Kürdistan'ın özgürlük tarihine adlarını unutulmayacak harflerle yazarken, tüm eylemciler olarak aynı şeyleri düşünerek sessizliğe gömüldüğümüz başka bir an yaşadık yine. Beraber Güneş'in sofrasına oturup bedenler aç iken, ruhlarımızı beraber doyurduğumuz o yoldaşların, bizden kopmadığını, beraber olduğumuzu biliyorduk.

Şehitler, mücadelenin başarıya ulaşacağının kesinleşmesdir

Heval Zülküf'ün annesinin Leyla Güven'e sarıldığı o an, Kürdistan'ın yiğit evlatlarının ve fedakar annelerinin, özgürlüğün garantisi olduğu bir kere daha ispatlanmıştı.

Şehitler, mücadelenin başarıya ulaşacağının kesinleşmesidir. Canlarıyla komuta ettikleri bu savaşın kaybedilmesi mümkün değildir çünkü.

Bir kere daha açlık, sessizlik ile değil ama bizi yaşatmak uğruna yaşamlarını feda eden, sessizliğe canlarıyla çığlık olan yoldaşlarımız Zülküf Gezen, Ayten Beçet, Zehra Sağlam, Medya Çınar, Yonca Akici, Siraç Yüksek, Mahsum Pamay, Ümit Acar ve Uğur Şakar yoldaşları minnetle anarken özgür Önderlik ile yaşam sözümüzü tüm halkımıza ve şehitlere veriyoruz. ●●●

Saraylar saltanatlar çöker kan susar birgün zulüm biter.

Menekşeler de açılır üstümüzde leylaklar da güler.

Bugünlerden geriye, bir yarına gidenler kalır bir de yarınlar için direnenler...

Das Glück ihn erlebt zu haben

Şehîd Rustem Cûdî

Name:	Rustem Osman
Kampfname:	Rustem Cûdî
Geburtsjahr:	1965
Beitrittsjahr:	1987
Martyrium:	10. Oktober 2011 in Xakûrkê

Ich habe den Genossen Rustem in der Kader-Ausbildung im Winter 2010 kennengelernt. Ich hatte ihn davor nie gesehen, aber meine FreundInnen, die mit ihm Zeit verbracht haben, haben viel über ihn erzählt. Zwei Arten von Menschen werden im Leben der PKK erwähnt. Einige dieser Menschen sind problematisch und haben kein Verantwortungsbewusstsein, die anderen sind mutige Menschen, die mit einem Gefühl der Selbstverantwortung aufgewachsen sind, und die Moral und Kultur der Organisation gut kennen, ohne ihre Prinzipien unter allen Umständen im Leben oder im Kampf zu gefährden. Offensichtlich hatte der Genosse Rustem mit seiner bescheidenen Kameradschaft einen positiven Einfluss auf die Personen, die die Gelegenheit hatten, ihn kennenzulernen und von ihm

erzählen. Obwohl es nicht üblich ist, hat man sehr viel über ihn gehört als er noch am Leben war.

In der PKK werden nur MärtyrerInnen als beispielhaft betrachtet. Allerdings hatte auch

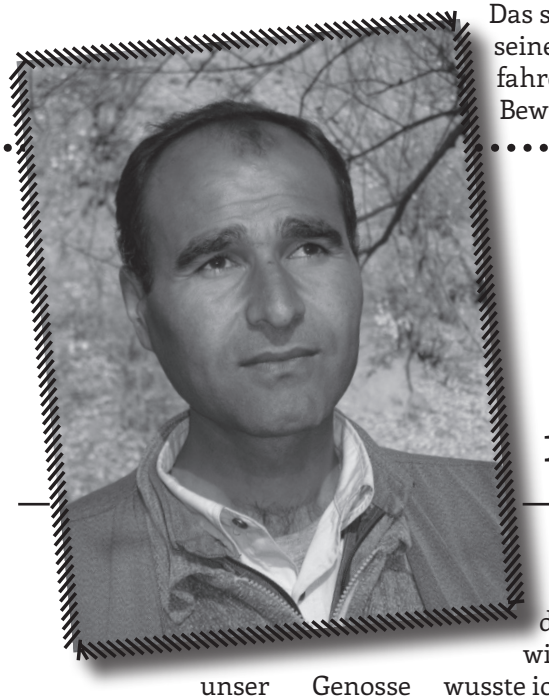

unser Genosse eine beispielhafte Haltung. Er konnte die anderen Menschen mit seiner enormen Ansammlung und Sprache überzeugen. Er machte es sich zum Prinzip, alle mit einem bescheidenen Stil anzusprechen und sie ohne Diffamierung zu gewinnen. Mit der Haltung innerhalb des Lebens machte er in kurzer Zeit auch die Wirkung auf mich, die er auf Freunde gemacht hatte. Während unserer Zeit fühlte sich der Freund körperlich unwohl. Ich erfuhr später, dass er sich viele Male einer Darmoperation unterzogen hatte und ich glaube, ein Stück aus seinem Darm entfernt wurde.

Eine Person in diesem Zustand sollte auf sich selbst aufpassen, anstatt die Ausbildung und die Probleme einer Einheit von hundert Personen zu übernehmen. Trotz des Unbehagens übernahm er die Verantwortung aller Akademien und unseres Xinêrê-Gebiets. Das sind nur Bruchteile von seinem Leben, das ich erfahren habe. Innerhalb der Bewegung sollte man nur das wissen, was man wissen muss. Deswegen wusste ich nur diese Dinge über den Genossen. Alles, was ich über ihn wusste, war genug für mich, um seinen Weg zu folgen, ohne Angst zu haben. Genosse Rustem war ein Mensch mit großem Verantwortungsbewusstsein, doch obwohl er stets viel Verantwortung übernahm, gab er immer seinem Umfeld das Gefühl gleichwertig zu sein, was innerhalb der Partei groß geschrieben ist.

Es war eine kurze Zeit her und ich hatte die Gelegenheit und die Ehre, den Genossen kennenzulernen, wenn auch nur ein wenig. Ich sage es klar, ich respektierte den Genossen Rustem so sehr, wie ich die Genossen Cuma, Abbas und Cemal respektiere. Weil solche GenossInnen, die unseren Kampf am Leben erhalten, unseren Respekt verdienen.

Ich hörte und sah die Martyrien von Dutzenden unserer MitkämpferInnen, mit denen wir unser einteiliges Brot miteinander teilten. Aber ich hatte nicht den Mut, über einen von ihnen zu schreiben, aus Angst, dass ich es ihnen nicht gerecht schreiben könnte.

> Alles, was ich über ihn wusste, war genug für mich, um seinen Weg zu folgen, ohne Angst zu haben.

Ich habe ihn in einer kurzen Kaderschulung unter schwierigen Bedingungen kennengelernt. Wie mit seinem Leben beeindruckte er mich auch sehr mit seinem Martyrium. So sehr, dass ich mich nicht davon abhalten konnte, als Ursache meiner Verzweiflung im Martyrium dieses Genossen, wie ein Kind zu weinen. Wegen des Martyriums meines eigenen Bruders habe ich nicht mal geweint.

Mit diesem Text verspreche ich allen MärtyrerInnen der Revolution, insbesondere den letzten in 2011 in Xakûrkê GefallInnen, dass wir der Revolution treu bleiben und siegen werden.

Şehîd namirin!

●●●

Newroz özgürlük bilincidir

Newroz'un tarihsel olarak oluşmuş anlamı, toplumsal tarihten ayrı düşünülemez.

Toplumlar için bayramlar, toplumsallıklarını ve dolayısıyla özgürlüğünü, varlığını sürdürme mücadelesinde ortaya çıkarılmış anlamın kutsanması, kutlanmasıdır. Toplumsal doğa bu anlam üzerinde gelişmiştir. Kendi emeği ve yaratımlarıyla kendini yaratan toplumsallık, oluşturduğu maddi ve manevi normlar ve yapılar ile varlık ve özgürlük gibi temel yaşamsal konuları toplum hafızasında derin bir şekilde kalmasını sağlamıştır. Toplumun kültürel yapısına yakından bakıldığında bunun sayısız örnekleriyle karşılaşmak mümkündür. Sadece genelleşmiş, hatta günümüzde yaygın dinler yoluyla tüm kültürleri etkileyen bayramların dışında kalanları daha zengin ve derin anlamlar içermektedir. Kapitalist modernitenin ve onun ulus devlet biçiminin toplumu tek tipleştirici kalıplarının, zengin toplumsal doğa için kültürel bir katliam olduğunun belki de en açık şeklini burada görmek mümkündür. Özellikle tarım ve köy devrimi ile yarı göçebe toplulukların doğa ile bütünleşik yaşamlarının inanç şeklinde gelişen anlam dünyası, en özgür ve olgunlaşmış toplumsallık olarak günümüze kadar etkisini sürdürmüştür. Yaşımın her alanına ilişkin geliştirilen normlar, ahlak kuralları ve kutsallıklar bunun ifadesidir. Her toplumda bunun örneklerine bolca rastlamak mümkündür.

Newroz bir doğal toplum bayramıdır

Tarım ve köy devrimin ilk geliştiği coğrafya ve toplumsallık olarak Kürdistan ve Kürt toplumsallığında böylesi günlerin hem ilk biçimlerine hem de en kapsamlı ve derin anlam ifade eden günleri oldukça fazladır. Toplumun kendi yaratımlarını ve emeğini kutsaması anlamın-

da bayramlar, hem doğanın bereket ve bolluk dönemlerine, hem de ikinci doğa olarak gelişen toplumsal doğanın normlarını göstermektedir.

İnsan ve toplumu birinci doğanın içinde, ondan öğrenmenin yanında, onu dönüştürerek kendi doğasını oluşturmuştur. Newroz, doğa olaylarının toplumsal yaşama ilişkin bu anlamsal dönüşümünü gösteren bir doğal toplum bayramıdır. Doğa nın bahar ekinoksu ile birlikte canlanması, kış mevsiminin ağır ve tek düzeliğine karşılık baharın renkli ve çeşitlilik gösteren zengin dünyası, toplumsal yaşam için de benzer anlamlar taşımaktadır. Bahar, aynı zamanda toplum için de doğanın sınırlayıcı etkisinden kurtulup hareket imkânlarına kavuştuğu, tarım ve hayvancılık için, hatta toplayıcılık için uygun şartlar oluşturmaktaydı. İnsan, hem hareket özgürlüğüne hem de besin temin etme imkânlarına daha fazla kavuşmaktaydı. Bunda da doğa olaylarını belirleyici etkisinin erken fark edilmiş olması ilk mitolojilerin ve inançların doğa ve gök cisimlerinin hareketiyle açıklanmaya çalışılması insan ve doğa ya da daha genel bir söylemle toplum ve doğa ilişkilerinde bir ölçü niteliğindedir. Doğal toplumların kutsallarının doğa ile birebir ilişkili olmasında, toplum için doğanın öneminin anlaşılmasıyla aynı anlamı taşımaktadır. Her doğa kuvvetinin ya da olayının bir mitolojik ve dinsel izaha ve kutsal sembollere dönüşmesi de bu şekilde gelişmiştir. Kendi farkına varan insan ve toplumu için sembol niteliğinde olan günlerin gelişmesi aynı zamanda özgürlüğün gelişimidir.

Newroz-Özgürlük-Mücadele

Newroz bayramının toplumsal doğa için anlamı özgürlüktür. Ne zaman ve nasıl başladığı kesin olarak bilinmemektedir. Bu yönüyle belki de insanlığın eski bayramıdır. Toplumsallaşmanın, dolayısıyla kültürel gelişmenin olgunlaştığı doğal toplum kültürünün tüm özelliklerini ve anlamını taşıyan bir bayramdır. Yukarı Mezopotamya'nın ova ve platolarında, Zagros dağları ve derin vadilerinde yaşayan Aryen kültür şekillenmesini yaşayan kabile ve aşiretlerin yaşadığı kültürel gelişme düzeyini yansıtmaktadır. Toplumun yaşadığı döneme göre anlamı genişlemekte ve derinleşmektedir. İktidar ve devletin gelişmesi Newroz'un anlamını toplumsal özgürlükler için daha da anlamlı hale getirmiştir. Devletlerin emperyal politikalarına, sömürgeci amaçlarına karşı, varlıklarını ve özgürlüklerini korumak için dağlı kabile ve aşiretler yüzyılları bulan bir mücadele içinde oldu. Newroz Bayramı mücadele içinde olan bu kabile ve aşiretlerin özgürlüklerini sağladıkları gündür. Destan dili ile ve mitolojik bir şekilde anlatılanın doğal toplumun yabancı işgal ve köleleşmeye karşı direniş ve mücadele olduğu, bu mücadelenin sonucunda ise zaferin bayram şeklinde kutlanmasıdır. Demirci Kawa, bu mücadelenin ortaya çıkardığı bir toplum önderidir. Dehaq ise zaten bir kraldır. İktidar ve devlettir. Daha çok da bir dış gücü, yabancı bir iktidarı temsil etmektedir. Yabancı iktidarın toplumsal yapı üzerindeki tahribatları hem amaçları hem de yol açtığı sonuçlar bakımından daha tahripkâr olmaktadır. Dehaq, yaşamak için gençlerin beyinlerin ihtiyaç duyuyor. Gençlik, toplumun geleceğidir. Hastalığını tedavi etmek için gençlerin beyinlerini almak, fiziki katliamdan daha çok bir kültürel katliam, zihniyet ve gelecek katliamıdır. Toplumu geleceksiz bırakmak, kendisi için düşünemez hale getirmektir. Emperyalist sömürgeci bir devletin tam da yapmak istediğidir. Demirci Kawa'nın başta gençleri, giderek toplumu örgütlemesi ve önderlik etmesiyle kazanılan özgürlüğün dağ başlarında yakılan ateşlerle kutlanması, dağlarda ateşin yakılması, yine proto Kürt kabile ve aşiretlerin yerleşim yerlerini, Zagros dağlarının, Newroz söylencesinde yer bulmasının, bu kabile ve aşiretlerin kültüründe dağ ın anlamının o günlerden bilindiğinin göstergesi olmaktadır. Newroz, mitoloji diliyle toplumsal tarihi bilince dönüştürür. Toplumun zihniyetini ve hafızasını oluşturmuştur ve bugün de o anlamı temsil etmektedir, korumaktadır.

Newroz bayramının toplumsal doğa için anlamı özgürlüktür.

Nilgün Yıldırım (Bêrîvan)

Bedriye Taş (Ronahî)

Newroz mücadele ile kazanılan özgürlükleri ifade etmektedir

Newroz'un mitolojik anlatımı ve bunun toplumsal tarih açısından taşıdığı anlam, toplumsal varlığın yaşam ve mücadele tarihidir. Yani Kürt toplumunun, Kürdistan toplumunun insanlık kültürüne, evrensel tarihe kendisinden kattığı bir değerdir. Nitekim Newroz sadece Aryenik toplumların kutladığı bir bayram olmaktan çoktan çıkmış, geniş topluluklara yayılmış, değişik kültürler tarafından kutlanan bir bayram olmuştur. İnsanlığın ortak bir mirası ve kültürel değeri haline gelmiştir. Bunda Newroz'un özgürlük, eşitlik gibi temel değerlerin ifadesi olmasının belirleyici payı vardır.

Newroz'un tarihsel olarak oluşmuş anlamı, toplumsal tarihten ayrı düşünülemez. Newroz bu anlamda toplumsal sorunların mücadele ile kazanılan özgürlükleri ifade etmektedir. Kürdistan, ülke ve halk olarak özellikle de kapitalist modernite döneminde fiziki ve kültürel soykırım kıskacına alındı. Bir yandan kapitalist modernitenin toplumu dağıtan, parçalayan politikaları diğer yanda ise bunu tamamlayan şekilde kurgulanmış sömürgeci bölge devletleri Kürt toplumunu ve ülkesini en faşist ve katliamcı politikalarıyla yok etme kararlılığı içindeydi. Kürdistan, çağın tüm gelişmelerinden koparılıp zifiri karanlıklara gömülürken, buna karşı direniş gösteren en sıradan bir çabayı katliamla ortadan kaldırmaktaydı. Kürdistan'da toplumu ve onun zihniyetini dağıtma, asimile ederek kendisi olmaktan çıkarmak ve hâkim ulusların varlığı içinde eritmek esas strateji olarak uygulandı. Yeni Dehaq'lar yine tiranlıklarını kurmuş, toplumu nefes alamayacak duruma getirmişti. Kürdistan'ın her yanı zindana dönüştürülmüştü. Kürdistan'da mücadele ancak Newroz mitolojisinin yaşam bulmasıyla mümkündü. Toplumların mitolojileri, hafızaları ve tarih bilinçleridir. Tarih bilinci ve hafıza yenilenmedikçe kölelikten kurtulmak mümkün olmamaktaydı.

„Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür"

Önder APO'nun tarihsel eylemi, tanrılardan ateşi çalan Prometheus gibi, her türden görünen ve görünmeyen engelleri aşarak Kürt toplumuna bu bilinci Newroz ateşi aydınlığında ve sıcaklığında taşıması oldu. Amed zindanında Mazlum Doğan, „Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" sloganı ile yaşamsal hale getirdiği Newroz mitolojisi, çağdaş Dehaq'ların karşısında çağdaş Demirci Kawa olarak eylemiyle ortaya çıktı. 12 Eylül cuntasının zindanları Nemrutların zulmünden geri kalmadığı gibi, Kürdistan toplumunun yaşadığı kültürel soykırım Newroz efsanesindeki toplumun yaşadığı

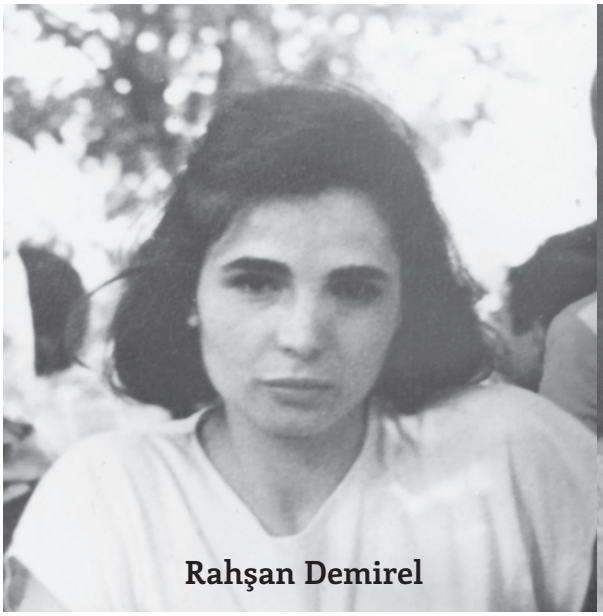
Rahşan Demirel

Zekiye Alkan

katliam tehlikesinden daha büyük ve somut bir durumdaydı. Mazlum Doğan'a Çağdaş Kawa denilmesinin nedeni de bu tarihsel bilinç kıvılcımını eylemiyle canlı tutması ve büyütmesidir. Kürdistan toplumuna Newroz ateşinin aydınlığında direniş, mücadele ve özgürlük yolunu göstermesidir. Sömürgeciliğin kendini en güçlü hissettiği bir dönemde ve mekânda onu yenmesidir. Özgür yaşama kararının ve onun iradesinin zaferidir.

Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'nın özgür yaşam kararı olarak Nevroz'u göstermesi Kürdistan'da ve Kürdistan halkının yaşadığı her alanda karşılığını buldu. Zekiye Alkan; Amed Surlarında, Ronahî ve Bêrîvan Avrupa 'da, Rahşan; İzmir Kalesinde şahadetleriyle Newroz ateşinin aydınlığını ve sıcaklığını Kürdistan halkına ve tüm insanlığa taşıdılar. Kürdistan, Türkiye ve Avrupa metropollerindeki şahadetler; sömürgeciliğin Kürdistan'dan, Kürt toplumundan ve kültüründen koparılmaya karşı topluma mücadele çağrısı ve manifestosu niteliğindedir. Mazlum Doğan'ın büyük eyleminin farklı mekân ve toplumsal ortamlara taşırılması ve yaşatılmasıdır. Bu da Newroz'un özgürlük bilincidir.

Amed zındanında yakılan ateş

Bölge gericiliği, dini maske ile sömürgeci ve emperyalist niyetlerle Kürdistan' a bugün de saldırmaktadır. Eşine ender rastlanır bir vahşilikte katliamlar yapmaktalar. Tıpkı başlangıçta olduğu gibi, tarih adeta kendini tekrar ediyor. Mekân bile aynı mekân. Aynı yöntemlerle köleleştirmek, yok etme istiyorlar. Dehaq, adeta bu faşist zihniyetin ruhunda yaşamakta ve ona yön vermektedir. Buna karşı Çağdaş Kawa da Kobanê' - den Şengal e, Kerkûk 'ten Germiyan a kadar halkımızın görkemli direnişinde yaşamakta ve ona ışık tutmaktadır. Mazlum Doğan 'ın Amed zindanında yaktığı ateş, Newroz un yaratıldığı Zağros dağlarında, asıl kaynağında tüm görkemliliği ile özgür bir şekilde yanmaktadır. ●●●

Zekiye Alkan; Amed Surlarında,
Ronahî ve Bêrîvan Avrupa'da, Rahşan; İzmir Kalesinde
şahadetleriyle Newroz ateşinin aydınlığını ve sıcaklığını
Kürdistan halkına ve tüm insanlığa taşıdılar.

Kaosa rojhilata navîn

Niha em kaos, anarşî, tevlûhevî ango xerabiya li Rojhilata Navîn digirin dest. Kaos çi ye? Ji bo hê bêtir bê fêmkirin, em ê bi mînakên pratîkî bigirin dest. Mirov wer texmîn bike ku çawa mirovek di nava pêlên deryayê de be, ew pêlên deryayê yên kaosê ne. Ji ber çi em wiha dibêjin, ji ber ku kaos nediyarî ye, xeterî ye, qeyran e. Yanê wê çi bibe, encam ne diyar e. Her demê îxtîmala ku pêl wî/wê di nava xwe de daqurtîne heye. Xelasiya ji kaosê di wê dema ku mirov digihêje bejahiyê ye. Bi vî rengî mirov dikare çareseriyê bi nav bike.

Wê demê bi taybet rewşa îro de dema em dibêjin kaosa li Rojhilata Navîn tê wateya ev herêm bi pirsgirêkên xwe, bi hemû rengên kêmasiyên ku di hundirê vê herêmê de dijîn, di rewşeke beîstîqrar û nediyar de ye. Kîngê wê pêlên deryayê daqurtîne, nediyar e. Ji bo vê bi rengekî ji rengan hewldaneke bigihêje bejahiyê heye. Ev hewldan jî, reng bi reng in.

Yek ji van hewldanan bi vî rengî ye; rêbazekê nîşan dide û dibêje xelasiya ji kaosê ev e, ya din jî dibêje xelasiya ji kaosê bi rengekî din e. Ji bo vê di meseleyên peyda kirina rêbazên xelasiya ji vê xeteriyê jî, pirsgirêk hene. Di roja me ya îro de nêrîna serwer, nêrîna hegemoniya kapîtalîst ya ku kapîtalîzmê weke sîstemeke cîhanî û ji bo hemû cîhanê pêwîst dibîne ye. Weke çawa rêka hemû pirsgirêkan nîşan dide, bi vî rengî nîşan dide ku Rojhilata Navîn heke nirxên kapîtalîzmê, bi ezeziyê, lîberalîzmê, piyaseya serbest û van tiştan qebûl bike, ew rêka xelasiya ji kaosê ye. Bi vî rengî wê Rojhilata Navîn ji kaosê derbikeve. Jixwe çiqas tecrubeyên hatine kirin, berovajiyê vê îsbat bikin jî, lê hê jî kapîtalîzm di vê derbarê de bi israr e. Kapîtalîzm bi israrî dixwaze wiha nîşan bide ku rêka xelasiyê ji qebûl kirina nirxên kapîtalîzmê yên cîhanî de derbas dibe.

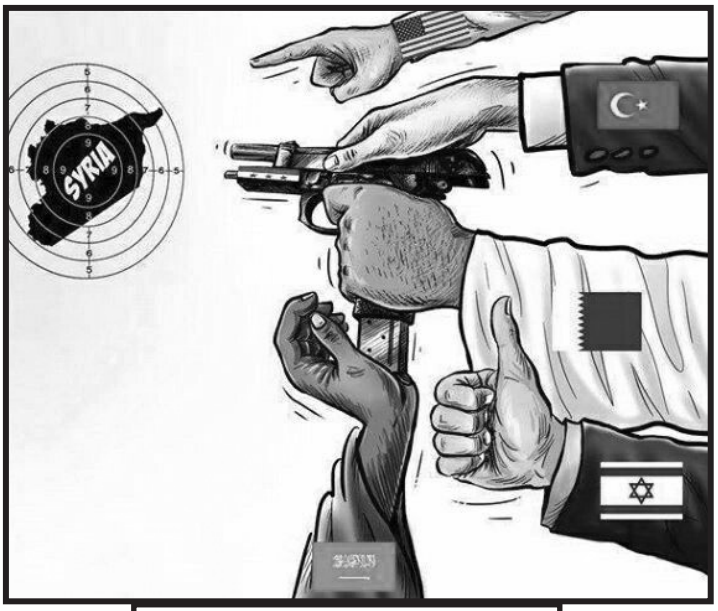

Kapîtalîzm bi îsrar dixwaze wiha nîşan bide ku rêka xelasiya ji qebûlkirina nirxên kapîtalîzmê yên cîhanî ne.

Bêguman hinek rêkên din jî hene. Bi taybetî projeya bi navê modernîteya demokratîk, li ser esasê ku rêkên erênî di çand û civakbûna li Rojhilata Navîn, mirov karibe bi nirxên çaxê yên bingehîn, bi taybetî milên wê yên cîhanî, teknolojî ve girêbide, bi vî rengî xelasî jî peyda dibe.

Bi gelemperî wê demê di roja me ya îro de rewşek heye! Ev pir dijwar e. Dijwariya wê çavkaniya xwe ji ku digire? Niha dema mirov lê temaşe dike di gelek aliyên cîhanê de qeyran hene. Lê rêka derbas kirina ji qeyranê li wan deran weke ku çawa di vê herêmê de biêş, derd û bi felaket nîn e. Ji bo hinek taybetmendiyên xwe yên çandî û civakî, ew

Kapîtalîzm bi vî rengî dixwaze ji qeyranê derbikeve.

herêmana rewşa wan hîna dest daye zêdetir berendamên derve qebûl bikin û bi vî rengî li gorî xwe, xwe ji qeyranê derbas bikin.

Mînak, li rojhilata Asyayê ew guhertinên lîberal yên ku çêbûn, li Endonezya, Malezya, Sîngapûr hwd vê didin nîşandan. Dîsa heta dema dawiyê li Asya navîn, Qefqasyayê jî hinek meyldarî bi vî rengî çêbûne. Ew jî li ser esasê lîberal kirina sîstemê ne. Bi vî rengî rêkên xelasiya ji qeyranê(krîzê) xwe didin nîşandan.

Emperyalîzm di serî de, Dewletên Yekbûyî yên Amerîka jî di qeyranê de dijîn. Ew ji rêka xelasiya ji qeyranê bi çi diyar dikin, bi çi dixwazin pêk bînin? Bi rengê gelemperî kirina sîstema xwe hemû cîhanê ji aliyê raman, propoganda û îdeolojiyê ve, cîhanê tev di nav bomberdûmanê de hiştiye. Her wiha dibêje; projeya sosyalîst îflas kiriye. Lê nikare di aliyê dinê vê bike alternatîf.

Ji bo vê jî hewldanên cîhanê yên mirovahiyê her demê ji bo ku bigihêje çareseriyekî û vê çareserî jî di şexsê sîstema kapîtalîst de pêk aniye. Yanê demokrasiya lîberal pêk hatiye. Ji ber çi, ji ber ku hemû sîstem û hewldanên hilweşandina kapîtalîzmê bi ser neketin. Dev ji serkeftinê berde, ew bi bin ketin. Radest bûn, ev îsbat dike ku di esasê de sîstema mutleq ya ku heqîqet di destê wê de ye, ya ku bi rengekî rast di şopandina heqîqetê de ye, kapîtalîzm e. Ji bo vê divê ev sîstem bê qebûlkirin.

Lê belê li hemberî wê nerazîbûnên tund hene, reaksiyon hene, lê ew van reaksiyonan bi rengekî hov nîşan didin. Ango ew reaksiyon bi rengekî çawa hewldanên ku dixwazin carekê ve dîrokê dîsa bi paş ve bikişînin nîşan dide. Ji bo vê ew ne mirovî ne, ne jî zanistî ne. Berovajiyê heqîqetê ne. Li ser vî esasî jî divê mehkûmê tune bûnê bibe. Ji bo vê jî bi hincetan êrişê Iraq, Efxanîstan, Lîbya û hwd dike.

Heta li ser hêzên demokratîk, mînak weke tevgera me, li ser van hincetan êrişên xwe dikin. Li ser esasê ku mifteya heqîqetê di destê wê de ye, hemû kes li dijî wê ne, li dijî heqîqetê ne. Ji ber vê tunebûnê û şer heq kirine. Kapîtalîzm bi vî rengî dixwaze ji qeyranê derbikeve.

●●●

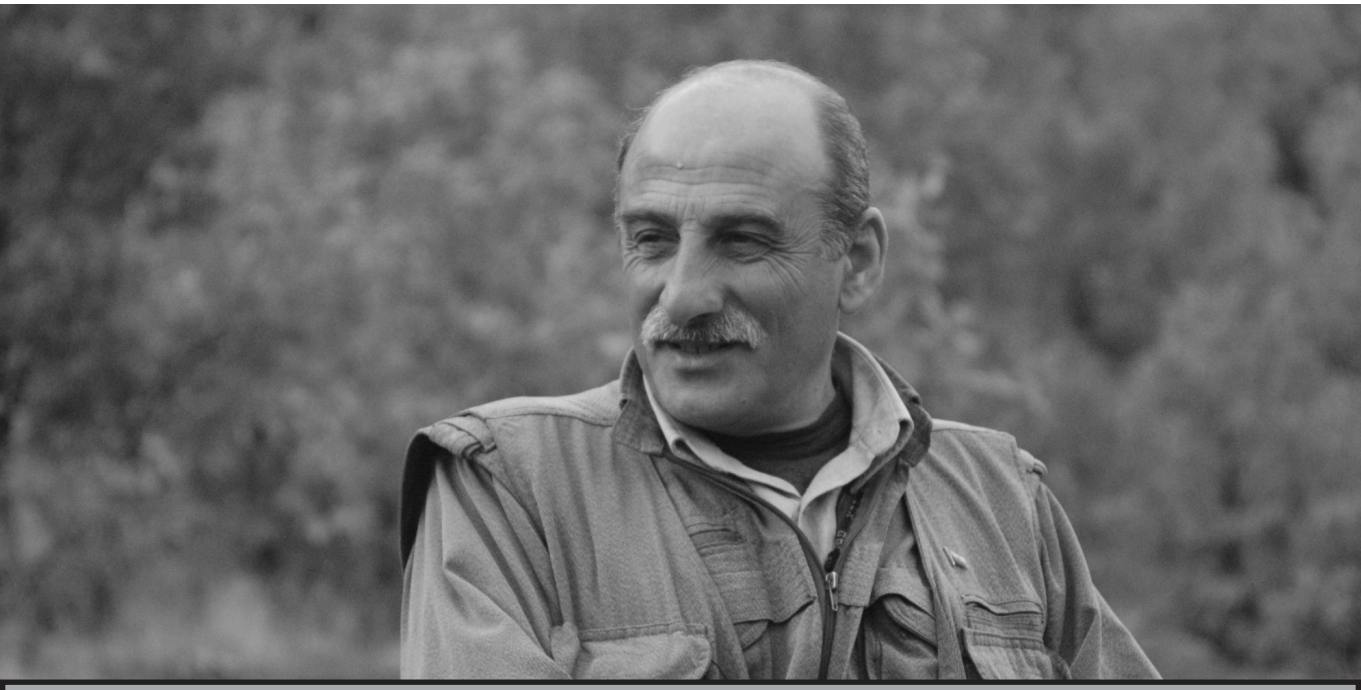

Değişim-Dönüşüm somut ele alınmalıdır

Günümüz insanlığı için büyük bir hazine var. Hiç bu kadar tarihsel tecrübenin yazılı hale getirerek insanlığa sunulduğu bir dönem yaşanmadı, ilk defa bu düzeyde yaşanıyor. Eskiden yazıya geçebilen bilgiler çok azdır, dolayısıyla sonraki kuşaklara kalabilen bilgiler çok azdır. Bir yönüyle insanlar şimdi daha şanslıdır. Hazır bilgi bulabilecek durumdalar, ama doğru değerlendirmezlerse yükün altında kalma tehlikesi de vardır. Mevcut bu kadar bilginin birikmesi onu da ifade ediyor.

Eğitim ve öğretim birbirinden ayrıdır, ama öğretim biraz eğitimi besleyen, destekleyen bir konumdadır, dolayısıyla öğrenme işi olmalıdır, bilgi dünyamızı geliştirmeliyiz. Bunu neyle yapacağız? Mao "doğru bilgi nereden gelir?" diye soruyor ve iki yerden gelir cevabını veriyor. "Bir; bilgi kitaplardan edinilir. İki; yaşamın analizinden ortaya çıkartılır, yaşamın derslerinden edinilir" diyor. Yani pratikten çıkar, her iki bilgiyi de önemsiyor, çünkü kitabi bilgiler nihayetinde bizim için birer ezber olarak görülebilir, ama son tahlilde yaşanmış pratiklerin yazıya geçirilmesini ifade ediyorlar. İnsan yaşamının, toplum yaşamının sonuçları oluyorlar, bir tür yaşanmışlığı ortaya koyuyorlar, onların hazır bilgileri durumundalar.

Günümüzün insanlığı olarak böyle büyük imkana sahibiz. Fakat burada önemli bir ayrım noktası var, o bilgilerle yaşamı pratiği birleştirmek, onları edinirken pratikte karşılığını görebilmek önemlidir, ezberlememek gereklidir. Kitabi bilgi edinmenin iki biçimi var. Bir, onların pratikte karşılığını görerek pratiğin bilgisi olarak edinmek ve öğrenmektir. İki, ezberlemektir. Birincisi doğrudur, güçlendiricidir, geliştiricidir; ama ikincisi çok yanlış, tehlikeli ve zararlıdır. Öyle kuru kuru bilgi edinmekle bir yere varamayız. Öyle edinilen bilgiler insanın sırtında birer yüktür, insan altında kalır ve taşıyamaz, yanıltıcıdır, aldatıcıdır. O halde kitaptan bilgi edinirken ezberlemeye çalışmamak gereklidir. Tam tersine yaşamda karşılığını görebildiğimiz, pratikte bütünleştirebildiğimiz kadar okuyup incelemeliyiz, o karşılığı mutlaka bulmalıyız.

Önder Apo önünü kitabi bilgilerle aydınlattı, onun için araştırma-incelemeye, okumaya

büyük önem verdi, değer biçti, çaba harcadı, ama ezberlemedi. Pratikte karşılığını görerek okudu, inceledi, bir tarihsel bilince günümüzün aydınlatılmasına, devrimci görev ve sorumlulukların açığa çıkartılmasına hizmet edebilecek şekilde okudu ve inceledi. Özellikle pratiğe yönelim olduktan, Kürdistan'da devrimci pratik gelişmeye başladıktan itibaren de pratiğin bilgisini çıkartmaya çok önem verdi. Tümüyle pratiği analiz etti, değerlendirmeye tabi tuttu, inceledi, doğrularla yanlışları, hata ve eksiklikleri ayırıp bulup ona göre pratikten öğrenmeyi, doğrularla hata ve eksikliklerin derslerini pratikten çıkartarak ona göre düşünce gücünü, bilgi birikimini geliştirmeyi önemsedi. Eğitim sistemini ağırlıklı olarak buraya oturttu, kendi çalışmaları olarak da kendisini buraya yöneltti. Pratik analizler çok yaptı, çözümlemeler bunu ifade ediyor, onlar da pratiğin çözümlenmesiydi.

Bilgiyi pratikten çıkartmak çok daha canlı oluyor

Çözümleme denilen, pratik analiz edilerek bir çizgi temelinde, bir amaca bağlı olarak derslerin çıkartılması demektir. Önderlik kendi yöntemini çözümleme yöntemi olarak tanımladı. Toplumsal pratiğin çözümlenmesi, parti pratiğinin çözümlenmesi, birey pratiğinin çözümlenmesi, kişilik çözümlemeleri de buraya oturtuldu ve kişilik devrimi böyle bir çözümleme ekseninde geliştirilmeye çalışıldı. Pratikten öğrenmek, bilgiyi pratikten çıkartmak çok daha önemlidir, çünkü çok daha canlı oluyor, çok daha yaratıcı oluyor, özellikle kendi pratiğinden ders çıkartmak bir kişi açısından çok daha güçlendirici, eğitici, donatıcı oluyor, çünkü nihayetinde o bilginin çıktığı pratiği biliyor. Nasıl olmuş, o ders nasıl çıkmış bunlara daha iyi cevap verebiliyor, dolayısıyla dersi pratikle daha iyi birleştirebiliyor, bilgiyle pratik birleştirmesi daha güçlü oluyor, yaratıcı yaklaşım bu temelde daha fazla gelişiyor.

> **Kendini eğitmeyi, çok bilme ve fazla konuşma olarak algılıyoruz, hiç alakası yoktur.**

Kendi pratiğinin derslerini çıkartmak, eleştiri-özeleştirinin en temel eğitim silahı olması buradan ileri geliyor. En güçlü, doğru, güçlendirici bilgiyi kendi pratiğimizin analizinden çıkartacaksak, buna özeleştiri diyoruz. Başkalarının pratiğinden, parti pratiğinden çıkartacaksak buna da eleştiri diyoruz. Eleştiri-özeleştiri pratiğin analiz edilip dersinin çizgi temelinde doğru ve yeterli derslerin çıkartılması anlamına geliyor. O dersleri çıkarttıkça da yanlıştan da doğru sonuçlar çıkarıyorsun, doğrudan da doğru sonuçlar çıkartıyorsun. Ne kazandırıyor, ne kaybettiriyor; ne başarı getiriyor ne yenilgiye yol açıyor, bunları görüyorsun, o zaman kazandıranı başarılı olanı esas alıyorsun, kendini yeni olaylara, pratiklere karşı onları başarıyla yürütmek üzere hazırlamış oluyorsun. Doğru bir anlayışa, duruşa, tutuma kavuşturmuş oluyorsun.

Bilmiş olmak, yapmış olmak anlamına gelmiyor

Diğer bir boyut olarak ise şu belirtilebilir: Eğitime soyut yaklaşmaktan kendimizi kurtarmamız gereklidir. Eğitilmiş insan çok bilen, çok şey ezberlemiş insan değildir. Yaşamı ve mücadeleyi doğru yöntemlerle başarılı bir biçimde yürüten insana eğitilmiş insan diyebiliriz. O halde kendini eğitmenin bilgi boyutu da elbette vardır, bilmeden bir şeyleri doğru ve güzel yapamazsın. Fakat sadece bilerek bu işi yapamazsın. Bilmiş olmak, yapmış olmak anlamına gelmiyor. Bilgiyi pratikle birleştirebilmek, pratiğin önünü aydınlatan araca dönüştürebilmek, pratiğe kavuşturabilmek gereklidir.

Peki bu nasıl olacak? Dikkat edilirse eğitimin somutluğu ortaya çıkıyor, pratikle bağı ortaya çıkıyor. Oysa bu noktada yaşadığımız ciddi yanlışlar, yanılgılar var. Kendini eğitmeyi, çok bilme ve fazla konuşma olarak algılıyoruz, hiç alakası yoktur. Bir kişi çok konuşursa 'ne kadar büyük bir teorik kişilik' deniliyor, çok teori yapıyorsa 'güçlü ideolojik duruşu var' deniliyor. Oysa bunlar yanlış-

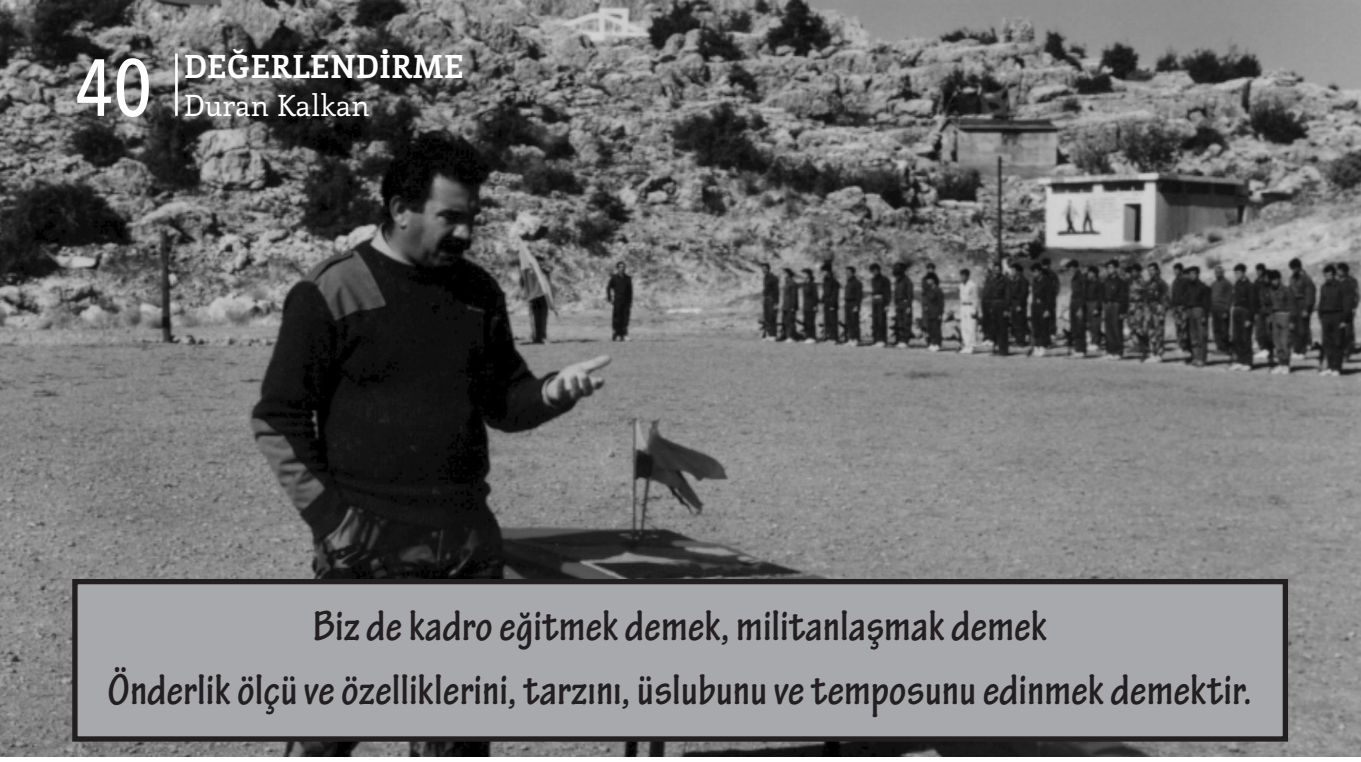

Biz de kadro eğitmek demek, militanlaşmak demek Önderlik ölçü ve özelliklerini, tarzını, üslubunu ve temposunu edinmek demektir.

tır. İdeoloji; teori değildir. Çok konuşmak, çok ideolojik olmak anlamına gelmiyor. İdeoloji, bir yaşam tarzıdır, ilke ve ölçüler bütünüdür, tümüyle pratiktir, düşünceyle bir alakası yoktur. Bilmeyle alakası var mı? Tabi bilinebilir, ama inanmayla da alakası var, yaşam tecrübesiyle de ilişkisi var, doğru-güzel-iyi olanı; yanlış-çirkin-kötü olandan ayırabilme işidir. Bilme bu kadardır, ötesi uygulamadır. Bir kişinin söyledikleri onun ideolojisi değildir; yaptıkları, yaşadıkları ideolojisidir. Söylediğine bakıp ideolojisi böyledir diye aldanmamak lazım, ne yaptığına bakıp ideolojisini ona göre tespit etmek gereklidir. O halde ideolojik duruş-pratik, eğitimin bir boyutudur, ideolojik ilke ve ölçülerde gelişmekse pratik ve davranışla ilgilidir. Daha doğrusu somutlaştığı nokta orası oluyor. Doğru devrimcilik teori-pratik bütünlüğü içinde olan devrimciliktir. O halde kendimizi eğitmeyi soyut olarak ele almamamız, sadece bilgi edinme olarak görmemek gereklidir. Yaşam ve mücadele tarzında, üslubunda, temposunda yaşanan değişiklikler, sağlanan gelişmelere aslında eğitim dememiz, eğitimi orayla bütünleştirmemiz gereklidir.

Önderlik eğitim devreleri içerisinde birçok şeyi tartışıyordu, ama eğitimin sonuna gelindi mi, eğitim düzeyini tarz, üslup ve tempoyla ölçüyordu. Kişilerin hazırlık düzeylerini anlamaya çalıştığında sorduğu soru o oluyordu. "Önderlik tarzını gördün mü, anladın mı, sen de öyle uygulayabilir misin, Önderliğin üslubunu kavradın mı, Önderliğin temposunu gözlemledin mi, sende öyle bir tempoyu gösterebilir misin, böyle bir üslupla hareket edebilir misin? Önderlik üslubunun temel özellikleri neler, tarzı nelerdir?" diye soruyordu. Bu dünyada ne olmuş, tarihte neler olmuş biraz anlat demiyordu ve buradaki gözlemlerine kişinin ulaştığı düzeye vereceği cevaplara bakıyordu, ne kadar pratik gözlem sahibi olmuş, pratikten ne kadar sonuç çıkartmış, dolayısıyla ne kadar görmüşse kendini ona göre şekillendirebilir.

Kişinin kendisini eğitmesi somuttur

Değişim-dönüşüm somut bir durumdur, somut ele alınmalıdır. Tutum, davranış, ölçü, özellik değiştireceğiz. Neye göre değiştireceğiz? Elbette Önderliğe göre değiştireceğiz. O halde Önderliği öğreneceğiz. Nereden öğreneceğiz, nasıl öğreneceğiz? Elbette Önderliğin kendisinden öğreneceğiz. Elimizde böyle bir imkan var. Birisinin bize Önderliğin nasıl olduğunu söylemesine gerek yoktur. Görüntüsü de ortadadır, yaptıkları da ortadadır, yazdıkları da ortadadır. Kendisini hiç kimsenin aracı olmadan okuyup öğrenilmesi için izaha kavuşturmuş, o imkanı yaratmıştır. O halde okuyalım, bakalım, görelim. Önderlik gibi olalım, biz de kadro eğitmek demek, militan-

laşmak demek Önderlik ölçü ve özelliklerini, tarzını, üslubunu ve temposunu edinmek demektir. Önderlik ölçü ve özelliklerine göre kişiliğini, anlayışlarını, davranışlarını değiştirmek demektir. Ret-kabul ölçülerini, doğru-yanlış, çirkin-güzel, iyi-kötü özeliklerini değiştirmek demektir. Önderliğe göre olmak, Önderliğinkini esas alıp özümsemek demektir. Önderlikle ters bir sözün bir davranışın varsa onu hemen değiştirip Önderliğinkini esas alarak kendine önceden verilmiş olanı kesip atmak demektir. Böyle bir mücadele yürütüyor muyuz, eğitimi böyle ele alıyor muyuz, Önderliği böyle öğreniyor muyuz? Kendi kişiliğimizi değiştirmeye böyle yöneliyor muyuz?

Davranışlarımızda, yaşam tarzımızda, sözümüzde kendimizde ne kadar değişiklik yapıyorsak o kadar kendimizi değişime-dönüşüme uğratıyoruz, yani kendimizi eğitiyoruzdur. Eğitim kişiliğe dönüşecekse, pratikleşecekse o zaman eğitimi şöyle ele alacağız: Söz ve davranışlarımızda Önderliğe ters olan ne varsa hemen onu bulup değiştirmek, bulduğumuz an karar verip değiştirmek, o kararı ve iradeyi göstermek mümkündür. İnsan bunu yapabilir, bunu yapamazsa o zaman değişim-dönüşüm olmaz, o zaman gelişme olmaz, kendini eğitme olmaz, oysa Önderlik "benim temel karakterim değişim ve yenilenmedir" dedi. Değişimin-dönüşümün olacağına inandığı için bu kadar eğitim yaptı. Eğer değişim-dönüşüm olmayacağını düşünseydi, hiç bu kadar zaman harcamazdı, emek harcamazdı, eğitime bu kadar çaba harcamazdı.

Üslubun neyse kişiliğin, ideolojin, özelliklerin odur, gizleyemezsin 'sen benim konuşmama bakma, davranışıma bakma, içimde ne fırtınalar geçiyor ona bak' diyemezsin, içinden nelerin geçtiğini nereden bilelim, için dışarıya yansıdığı kadar seni var ediyor, örgüte, topluma, eyleme dönüştürüyor. İnsan olmanın ölçüsü budur. O halde dışarıya nasıl yansıyorsak, dış içimizi öyle bilir. İstediğimiz kadar kendimizi farklı gösterelim, içimiz dışımızdan farklı diyelim öyle bir gerçeklik yoktur, o kendini kandırmadır. Aslında öyle bir şeyin anlamı ve değeri yoktur.

Önderlik bir yaşam, ölçü ve çalışma kuralları ortaya koydu. Önderlik ölçüleri dediğimiz, parti militanlığında somutlaşmış olan ölçüler kesinlikle böyledir. O halde kendini eğitmek demek, onları doğru anlamak, özümsemek ve ona göre kendini değiştirmek demektir. Bütün ayrıntılarıyla Önderlik özelliklerini inceleyelim. Önderlik ideolojisi nedir? Yaşam tarız ne? Önder Apo'nun söz ve yaşam özellikleri nelerdir, üslubu nasıl, davranışı nasıl? Neye doğru diyor, neye yanlış diyor, neye güzel diyor, neye çirkin diyor?

Önderlik anlayışından, duygusundan, ruhundan, davranışından farklı olacağız ama özgür Kürt olacağız! Bu mümkün mü? Ne olacağımıza karar verelim, böyle arada muğlak kalmayalım. Ne olmak istediğimize karar verilim, onun nasıl olacağının ölçülerini çıkaralım, ondan sonra da öyle olmak için kendimizi değiştirelim, dönüştürelim.

Tutarlı insan iradeli insandır

İnsanın değiştirme gücüne, iradesine güvenelim, tutarlı insan iradeli insandır. Kendimizi nasıl değiştirebileceğimizi bilsek değiştiririz. İnsan isterse her türlü iradeyi gösterir, PKK'deki irade sonsuzdur. Bu irade 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu direnişiyle de ortaya çıktı. Bu öyle bir irade ki, Kemal Pir; düşmana "maddi gücünüz bizi kendi istediği gibi var edemez" dedi. Bilinç ve istek bu düzeyde bir iradeye yol açıyor. 14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişini zafere götürdü. İdeolojik yenilgi olarak düşmana en ağır yenilgisini yaşattı ve düşmanın kesin kaybedeceğini ortaya koydu, TC devleti hala onun etkisinden kurtulamıyor. 14 Temmuz direnişçileri düşmana zaten "kurtulamayacaksınız" dediler. Demek ki insan böyle bir irade gösterebiliyor, gösteremez diye bir şey yoktur. 'Ben böyle bir iradeyi gösteremiyorum, değiştiremiyorum, doğru şöyledir ama ben öyle yapamıyorum,

Önderlik anlayışından, duygusundan, ruhundan, davranışından farklı olacağız ama özgür Kürt olacağız! Bu mümkün mü?

alışmışım, alışkanlıklarımın, davranışlarımın esiriyim' dememek lazım. Evet alışkanlık tehlikeli ve kötüdür. Değişim-dönüşümü engelleyen kesinlikle alışkanlıklardır. Alışkanlıklar etkilidir, fakat bu 'değiştirilemez' anlamına gelmiyor. İnsan doğruyu anlasın, karar kılsın, istesin, insan iradesinin yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Devrimci iradenin yenemeyeceği hiçbir zorluk ve engel yoktur. Apocu hareket bunu kanıtlayan bir harekettir. Bu kadar yaşamını ortaya koymuş, özgürlük için bu kadar şehit vermiş, her türlü eylemi yapmış olan bir hareketin militanlığı mı bazı söz ve davranış değişikliği yapamayacak, bazı alışkanlıklardan kendini kurtaramayacak, hayır kurtarabilir. Ama önce neyi değiştireceğini, değiştirmesi gerektiğine inanması lazım. Doğrunun böyle bir değişiklik olduğunu bilmesi gereklidir..

O halde doğruları bileceğiz, inanacağız, bir de onu gerçekleştirmek için mücadele edeceğiz. Önderlik "siz yanlışlarla birlikte yaşamayı kabul ediyorsunuz, ben ise reddediyorum, yanlışı buldum mu onu yok etmek için gerekirse bıçakla keser gibi kesip kendimden atıyorum. Değiştirmeden doğruya ulaşmadan onunla kesinlikle yaşamıyorum, ama siz yaşanılır görüyorsunuz. Yanlış bildiğinizi kabul ediyor, birlikte yaşıyorsunuz, yanlış sözde yaşıyorsunuz, yanlış davranışta yaşıyorsunuz, yanlış tutumla yaşıyorsunuz, yanlışlığını bile bile yaşıyorsunuz, o halde yanlış karşısında yeniliyorsunuz. Düşman karşısında yenilmeden önce kendi yaşamınızda yeniliyorsunuz, savaşı cephede değil, yaşamda kaybediyorsunuz. Askerlikte değil, ideolojik duruşta kaybediyorsunuz" dedi.

> "Gelmişsin doğru yaşayacaksın, doğru yaşamak için kendini düzelteceksin, hiç kimse benden köleliğe özgürlük istemesin, zayıflığa meşruiyet istemesin, başarısızlığa-yenilgiye yer istemesin. Bunları kabul edersem o zaman benim varlığım biter"
>
> Rêber APO

Önderlik gerçeği bir değişim-dönüşüm gerçeğidir

Apocu militanlığın temel karakteri yenilmez iradesidir. Her zaman her zorluk karşısında başarıyı, zaferi esas alan bir iradeye sahip olmasıdır. 'Atmamız gereken alışkanlık çok güçlü de bırakamıyoruz' denilemez. Atılması gereken alışkanlıkları atamıyor ve aşamıyorsak öyle de olabilir görüyoruz, bu da doğru olur görüyoruz, çünkü düzen bize öyle öğretmiştir, hepimiz o düzenden başladık, hepsi de partiye fazlasıyla zaten yansıyor, öyle olduğumuz için değiştirmiyoruz. Reddettiğimiz an her şey bitmiştir. Ret-kabul ölçüsü diyoruz, reddetmediğimiz için değiştirmiyoruz, reddetsek karşımızdaki zayıf düşer. Bizim reddetmeyeceğimiz hiçbir şey olmaz. Değiştiremiyorsak o zaman edindiğimiz bütün özellikleri doğru görüyor reddetmiyoruz, değişemez görüyoruz, ondan sonra kendimizi eğiteceğiz diyoruz. Sen kendini değişime kilitlememişsin, kapatmışsın, değiştirmemek için her şeyi yapıyorsun, öyle olunca kimse değiştiremez. Sen kendini değiştirebilirsen değiştireceksin, sen değişime kendini bu kadar kapatırsan, alışkanlıklara bu kadar mahkum olursan esir olursan, seni kimse değiştiremez.

Önderlik kim olursa olsun asla yanlışı kabul etmedi. "Gelmişsin doğru yaşayacaksın, doğru yaşamak için kendini düzelteceksin, hiç kimse benden köleliğe özgürlük istemesin, zayıflığa meşruiyet istemesin, başarısızlığa-yenilgiye yer istemesin. Bunları kabul edersem o zaman benim varlığım biter" dedi. O halde zayıf olan, yanlış olan, köle olan kendisini değiştirecek. Önderlik gerçeği böyle bir değişim ve dönüşüm gerçeğidir. Kendini eğitmek Önderliğe katmak işte bu tür değişim ve dönüşümü yaşamakla oluyor. Bunun ne kadar somut olduğunu bilmek önemlidir. Önderlik neye kötü diyor, neye iyi diyor ona bile bakmıyoruz. Önderlik ve parti ölçülerinden kaçarak parti militanı olunmaz, ken-

dimizi eğitemeyiz. O zaman Önderlik ve partiye karşı nasıl etkili mücadele edeceğiz diye kendimizi eğitiriz. Daha fazla partiye karşı mücadele yürütürüz. Öyle olmamalıdır. İşin esası özü, biraz budur.

Bir kişi Önderlik kişilik özellikleriyle donanırsa katılır. Donanmaz ise ayrı özellikler gösterirse PKK'nin içinde de olsa ayrı bir parti olur. Önderliğin "bireycilik ve herkesin ayrı bir parti olması" tanımlamaları bunu ifade ediyordu. Demek ki, eğitime yanlış yaklaşıyoruz, kendini eğitmek demek ne demektir onu doğru ele almıyoruz, özellikle de somut olarak ele almıyoruz, Önderlik ölçü ve özelliklerine göre değişim-dönüşüm olayı olarak ele almıyoruz. Eğitimin temelini ideolojik eğitim, onun da Önderlik yaşam tarzı olduğunu incelemiyoruz.

Özgür yaşamın ölçüleri Önderlikteki ölçülerdir

Önderliğin işe el atışı büyük bir tutku ve başarma azmiyleydi. 'Acaba olur mu, olmaz mı, tam hazır mıyız, yapabilir miyiz, yapamaz mıyız...' Önderlik bunlara "mızmızlık" dedi. Yaşama ve işe böyle yaklaşarak biz Apocu militan olamayız, yaşama ve işe doğru yaklaşmamız lazım. Önderlik nasıl bir duruş gösterdi, nasıl bir mücadele gücü olduğunu savunmada yazdı. Özgürlük savaşçısı olmanın özelliklerini, onun şiddetini, dehşetini, gerginliğini, öyle bir militanlığın nasıl yaşadığını ortaya koydu. Bir kişi Önderliği doğru okur ve doğru anlama çabası içerisine girilirse ona göre de benimser ve doğru katılır. Önderlik davranışlarını esas almak taklit etmek değildir, köleleşmek hiç değildir, özgürleşmenin yoludur, özgür yaşamın ölçüleri Önderlikteki ölçülerdir.

Önder demek ölçü koyan, yol açan, yaşam tarzı belirleyen demektir. Önder diyorsak o zaman yaşam tarzımız belirlenmiştir; ilkeler, ölçülerimiz, ideolojimiz belirlenmiştir. Öyle yapacağız, öyle yaşayacağız, ona göre kendimizi değişime-dönüşüme uğratacağız. Kendimizi eğitmemiz de bu temeldeki bir değişim-dönüşüm olacak. Eğitime yanılgılı ve soyut yaklaşımlardan kendimizi kurtaralım.

Düşünce, davranışa bağladır; davranışta, düşüncenin yansımasıdır. Davranışı değiştirdin mi düşünce sisteminde müthiş değişiklikler oluyor. Zihniyet devrimimin esası üslup ve davranış değişikliği demektir. Oradan gerçekleşir, o da çok somuttur. ●●●

Önderlik davranışlarını esas almak taklit etmek değildir, köleleşmek hiç değildir, özgürleşmenin yoludur.

Eine Utopie in Realität – Rojava

Ein kommunales Leben mit Eigenschaften und Werten aus der Neolithischen Zeit übertragen in die heutige Gesellschaft zu leben, dies war eine Utopie als der Demokratische Konföderalismus 2005 in Amed verkündet wurde.

Im März 2011, inspiriert vom Arabischen Frühling, entwickelten sich auch in Syrien für politische Reformen, Rechtsstaatlichkeit und Freiheit, sowie gegen die Willkürherrschaft und Korruption des Assad-Regimes landesweit Demonstrationen. Im Sommer 2011 kam es letztendlich dazu, dass die Demonstrationen die Kapazitäten des Assad-Regimes weitaus überschritt. Auf Grund von Repressionen gegen die widerstandleistende Bevölkerung, organisierten sich kleine Gruppierungen gegen das Assad-Regime. In jenem Chaos, welches nun in Syrien herrschte, sahen auch die in Nord-Syrien lebenden KurdInnen eine Chance um sich zu organisieren.

Am 19. Juli 2012 verkündigten sie mit der Befreiung von Kobanê erstmals die Selbstverwaltung von ROJAVA. In den folgenden Tagen, am 20. Juli und 21. Juli 2012 wurden anschließend auch die Städte Amûdê, Efrîn, Dêrika Hemko und Qamişlo aus der Hand des Assad-Regimes befreit.

Ab jener Zeit kam es nun Schritt für Schritt zum Aufbau eines neuen, selbst errichteten Systems. Ab diesem Zeitpunkt sollte die Utopie von Gestern eine gelebte Realität aus Fleisch und Blut darstellen.

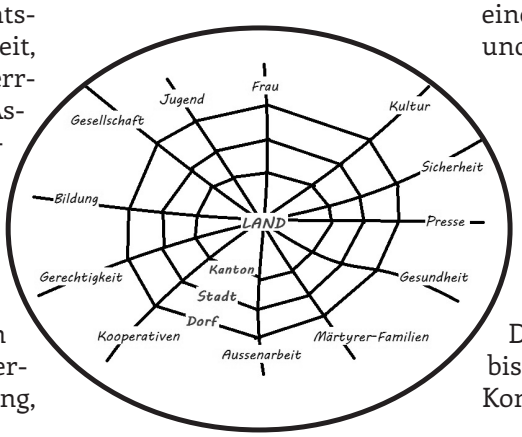

Komitees für unterschiedliche Bedürfnisse

Die Bevölkerung organisiert sich von der Basis aus, also von den Straßen, Dörfern, Stadtteilen, Städten bis hin zu den Kantonen und Kommunen, die sich fortan

Dieses Paradigma beschreibt, dass ein mit der Natur verbundenes und gleichberechtigtes Leben nur bedingt mit der Frauenbefreiung umsetzbar ist.

selbst organisieren und verwalten sollten. In diesem System werden die in den Kommunen Platznehmenden nach der Vielfältigkeit der religiösen und ethnischen Eigenschaften in den Wohnbereichen ausgewählt, was wiederum bedeutet, dass repräsentativ aus allen Religions- und Glaubensrichtungen, sowie ethnischen Gruppen, Personen in die Kommunen gewählt werden. Dies soll dazu helfen, dass die Stimmen aller Zugehörigen in den Wohnbereichen auch wirklich vertreten werden.

In den Kommunen werden letztendlich für die unterschiedlichsten Bedürfnisse, der dort lebenden Gesellschaft, Komitees gegründet. Beispielweise können Komitees wie das Frauen-Komitee, Jugend-Komitee, Gesellschafts-Komitee, Kultur-Komitee, Sport-Komitee, Märtyrer-Familien-Komitee, Sicherheits-Komitee, Logistik-Komitee, Bildungs-Komitee, Gerechtigkeits-Komitee, Presse-Komitee, Gesundheits-Komitee, Außenarbeits-Komitee, usw. genannt werden. All diese Komitees werden von der Basis aus bis hin zur Kantonalverwaltung organisiert und praktiziert.

Zudem ist jedes Komitee auch in seinem eigenen Bereich zentral strukturiert, um die Notwendigkeiten in den jeweiligen Bereichen speziell zur Hand nehmen zu können und die Strukturierung zu entwickeln. Dies geschieht zum Beispiel dadurch, dass jeder Bereich, in jeder Stadt, sein eigenen Verein hat und in jedem Verein jeweils eine zentrale Kommune oder ein Rat besteht. Zum Beispiel besteht in einer Dorf-Kommune ein Jugend-Komitee. Dieses Komitee ist gebunden an die Kommune und führt dort die notwendigen Arbeiten. Gleichzeitig ist dieses Komitee an den Zentralrat der Jugendvereinigung gebunden und organisiert sich aktiv in diesem.

Doppelspitze

Jede Strukturierungsform die besteht, wird ebenfalls durch einen Co-Vorsitz geleitet. Dieser Co-Vorsitz besteht wiederum aus einer Frau und einem Mann. Sinn der Sache ist es, der Frau, welche Vorreiterin des gesellschaftlichen Lebens ist, ihre natürliche Rolle in der Gesellschaft wiederzugeben. Der Demokratische Konföderalismus strukturiert sich nach dem demokratischen, ökologischen, Frauen befreienden Paradigma. Dieses Paradigma beschreibt, dass ein mit der Natur verbundenes und gleichberechtigtes Leben nur bedingt mit der Frauenbefreiung umsetzbar ist. Somit ist es Priorität im Demokratischen Konföderalismus eine positive Spaltung zu schaffen. Das heißt der Frau, welche Jahrtausende lang stets unterdrückt wurde, ihre Stimme im gesellschaftlichen Leben wiederzugeben. Damit dies geschehen kann, besteht eine 50%-Quote, welche besagt, dass ein Komitee, eine Kommune oder ein Rat mindestens mit einer Quote von 50 % an Frauen in der jeweiligen Struktur vertreten sein muss. Diese Quote verhindert die physische Männerdominanz in den Strukturen.

Autonome Organisierung

Zurückschauend auf Ethnische- und Glaubensunterschiede kann gesagt werden, dass für ein harmonisches Zusammenleben alle Gesellschaftsbereiche ein respektvolles Leben miteinander pflegen. In den Dörfern und Stadtteilen bestehen stets kulturell gemischte Gesellschaften. In solchen Wohnbereichen leben die Menschen alle in einer Nachbarschaft und teilen ein Leben. Jedoch ist es ebenfalls so, dass die Menschen, wie zum Beispiel ArmenierInnen, AssyrerInnen, AramäerInnen, AraberInnen und KurdInnen mit ihrer eigenen Kultur verbunden leben. Wenn wir zum Beispiel die Stadt Dêrîka Hemko als Beispiel betrachten, kann folgendes berichtet werden: In der Stadtmitte besteht ein Stadtteil, in welchem all jene fünf Ethnien zusammen leben. Damit jeder seine Kultur gänzlich ausleben kann, hat jeder sein eigenes Glaubenshaus. Ebenfalls bestehen Assyrische, Arabische und Kurdische Schulen. Damit auch ArmenierInnen und AramäerInnen ihre Muttersprache lernen können, werden Sprachkurse für Kinder und Erwachsene in den Kirchen angeboten. Zudem werden die Glaubenseinrichtungen auch für soziale Veranstaltungen für die jeweilige Gesellschaft genutzt. Auch hinsichtlich der Sicherheit hat jede Gesellschaft die Möglichkeit sich selbst zu organisieren. Wie zum Beispiel die "Sutoro", die die innerstädtischen Sicherheitskräfte der AramäerInnen und der AssyrerInnen sind.

Ökonomisch gesehen, organisiert sich die Bevölkerung durch Kooperativen. Ziel ist es hierbei, Privatunternehmen im Dienst der Bevölkerung zu stellen und nach Notwendigkeit Reserven in Nutzung zu stellen. Alle Kooperativen organisieren sich ebenfalls als Arbeits-Kommune. Auf diese Weise haben alle Arbeitstätigen in den Kooperativen die Möglichkeit die Arbeitsumstände zu bewerten und zu kritisieren. Bestehende Problematiken werden hiermit schnellstmöglichn berichtigt oder behoben.

Um die Sicherheit der Bevölkerung zu gewährleisten, bestehen unterschiedliche Strukturen wie zum Beispiel die Asayiş (Innere Sicherheitskräfte), HAT (Hêzên Antî Teror/ Anti Terror Kräfte) und die HPC (Hêzên Parastina Civakî/ Gesellschaftliche Verteidigungs Kräfte). Diese haben ebenfalls alle einen Platz in den Städteräten und in den Kantonalräten. Zudem arbeiten sie sehr eng mit allen Strukturen zusammen, um bestehende Probleme schnellstens unter Kontrolle zu bringen.

Ziel der Frauen- und Jugendbewegung ist es, sich in allen gesellschaftlichen Bereichen zu organisieren und eine Vorreiterrolle zu übernehmen.

Von der Utopie zur Wirklichkeit

Im Ganzen kann gesagt werden, dass das System des Demokratischen Konföderalismus zwar erst 2012 in Rojava ausgerufen wurde, doch die Vorbereitungen, um dieses System tatsächlich ins Leben zu rufen, schon viel eher getroffen wurden. Rêber APO bildete die in Rojava lebende Bevölkerung ab 1979 bis hin zu heute aus. Rêber APO hatte die Vision des Demokratischen Konföderalismus in Rojava weitaus vorher. Schon 2003 wurde die PYD (Partiya Yekîtiya Demokrat/ Partei der Demokratischen Union) ausgerufen. Auch die Kurden in Rojava mussten viele Etappen überwinden und harte Kämpfe überstehen, bis sie den Demokratischen Konföderalismus in Rojava ausrufen konnten. Doch nun heißt es, kämpfen um ein wachsam schlagendes Herz nicht zum Stoppen zu bringen. So sehr das Kapitalistische System auch versucht den Freigeist der Menschheit im Keim ersticken zu lassen, der Wille nach einem freien Leben, nach dem Demokratischen Konföderalismus ist weitaus stärker, denn „Sie können alle Blumen abschneiden, den Frühling aber können sie nicht aufhalten." (Ernesto Che Guevara)

Rêber APO bildete die in Rojava lebende Bevölkerung ab 1979 bis hin zu heute aus.

BIJÎ BERXWEDANA ROJAVA!

●●●

ERKEKLİĞİN YIKICI GERÇEĞİ

„Tarihi bilmek kendini bilmektir, kendini bilmek de tarihi bilmektir.“

Bu anlamlı sözlerle başlamak Kadın özgürlük çizgisini anlamak ve kavramak icin en doğrusudur. Erkeklik olgusunun doğru bir tanıma ihtiyacı vardır. Devletçi uygarlığın kaynağındaki erillik dikkate alındığında, erkekliği salt biyolojik bir olgu olarak tanımlayamayız. Erkekliğe dair tüm analizler bizi iktidarcı, mülkiyetçi ve devletçi sisteme götürür. Bu anlamda erkekliğin tahlili bütün iktidar ve güç ilişkilerinin tahlili demektir. Kadının nesneleştirilmesine dayalı cinsel farklılaşma, toplumsal sistemin örgütlenişinde sınıfsal farklılaşmadan daha etkili olmuştur. Bu da erkekliğin esasında sosyolojik bir olgu olduğunu kanıtlar. Erkek sisteminin çok yüzlülüğü, aldatıcılığı ve zalimliği erkeğin özgürleşme zemininin yeniden oluşturulmasını zorunlu kılmaktadır. Üzerinde durduğu sahte zemin özgürlükçü bir zemin değildir. Erkek zemini her türlü özgürlüksüzlüğün, eşitsizliğin, köleliğin üzerinde yükseldiği ve bu nedenle parçalanması gereken bir zemindir. Ancak bu zeminin ve yol açtığı erkek kişiliğinin tahlili ve aşılmasıyla özgürlükçü adımları güçlendirebiliriz.

Biraz daha cinsiyetçi sorunların köküne inersek esasında kadına yönelik her türden yönelimin ideolojik oldugunu görürüz. Kadın-erkek ilişkilerinin hangi ölçütlerle ele alındığı ve tanımlandığı önemlidir. Bin yıllarca kadın olgusuna iktidarcı, mülkiyetçi ve devletçi erkek aklının yönelttiği aşağılayıcı, karalayıcı söylem kadın gerçeğinin üzerini sorun örtüsü ile kapatmıştır. Kadının tarihsel-toplumsal gerçeği sorun kavramı ile yan yana getirilerek, tarihsel-toplumsal boyutu yok sayılmakta kadının böylelikle hala sorun olarak algılanması sürdürülmektedir.Kuşkusuz kadın etrafında dile gelen yığınla sorun vardır. Kadın olgusu bile başlı başına bir sorun yumağı haline getirilmiştir. Ancak bu gerçeklik hiçbir zaman sorunun kadın olgusu olduğu anlamına gelmez; Kadın sorun değildir. Esasında tüm toplumsal sorunlar kadının ta-

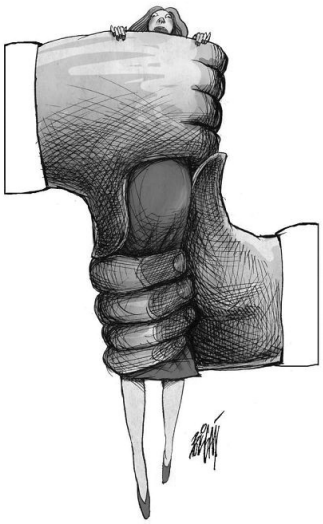

» **Kadın, devlet sisteminde düşünsel, duygusal, bedensel ve cinsel olarak sömürülüyor.**

rihsel-toplumsal gerçekliğinin inkar ve imhaya tabi tutulmasıyla başlamıştır.

Ataerkil toplumsal düzenin temeli ailedir

Erkeğin kendindeki erkeklik özellikleriyle savaşması gerekir. Sorunun kaynağı erkek olduğu icin erkeğin 'kadını kurtarmak' anlayışından önce kendindeki cinsiyetçi zihniyet ve erkeklik özellikleriye savaşması mücadele etmesi gerekiyor.

Toplumlarda kültürün bir parçası olarak gelişen, toplum tarafından kabul gören kadın ve erkek kimlikleri, tarih boyunca iktidarı elinde bulunduranlar tarafından kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirilmiş ve her defasında toplum mühendisliği projeleri olarak yeniden geliştirilerek kişiler üzerinde birer baskı aracı olarak kullanılmaya devam edilmiştir. Eril iktidarın kendisini üzerine inşa ettiği cinsiyetçilik ise en başta erkek merkezli güç odaklıdır.

Sonuçta ataerkil düzen cinsiyet sistemleri erkekliği hakimiyetle eşleştirmektedir. Ortada bir gerçek var; ataerkil toplumsal düzenin temeli ailedir. Aile ataerkil zihniyetin ideolojik aracı olurken erkek ise aile içinde devletin temsilcisi olmuştur. Kadın her şeyden önce annedir ve erkeğin soyunu sürdürme aracıdır bu tabloda. Devlet aile ve erkek üçlüsünün kıskacında yok sayılan kadındır her zaman. Erkek olmak çevrenizdeki kadınlar, çocuklar ya da sizden daha güçsüz erkekler üzerinde hükümranlık kurmanızı gerektirir. Size verilen bu cinsiyet rolü size güçlü, kontrollü ve duygularınızdan bağımsız olmanızı ve imtiyazlarınızı korumak için ne gerekirse yapmanızı emreder. Tam da bu nedenle Erkekler de kendi cinsiyetçi düşünce kalıplarından kurtulmalı ve toplumun onlara bahşettiği imtiyazlarından vazgeçebilmeli. Erkeğin kadına dönük köleleştirici tavır veya davranışları kişiye özgü ele alınmamalıdır. Genelde erkekler 'ben öyle değilim ama şu erkek ya da onlar öyledir' diyerek kendini sorunun dışında görür.

Erkek kendisiyle mücadele etmelidir

Bu bakımdan erkeğin sorunun merkezinde kendini gerçek anlamda görüp görmediği veya bu anlayış ve düşünce gücünde olup olmadığı oldukça önemlidir. Bu nedenle erkek kendisine öğretilmiş erkeklik özellikleri ile kadında kendisine öğretilmiş erkeklik rolleri ile mücadele etmeyi esas almalıdır. Cinsiyetçiliğin odak noktası ise kadın ve onun cinselliğidir.

Bugün dünyanın hemen hemen bütün ülkelerinde kadına; doğurmak, çocuk bakmak, evinin hizmetçisi olmak, dahası kocasının seks aracı olmak gibi roller verilmiştir. Cinsiyetçi algı o kadar toplumun içine girmiştir ki; renklerden, meslekler-den, spordan, sosyal aktivitelere kadar her şeye bir rol, bir cinsiyet biçilmiştir. Dünya erkekler tarafından erkekler için dizayn edildiğinden toplumsal

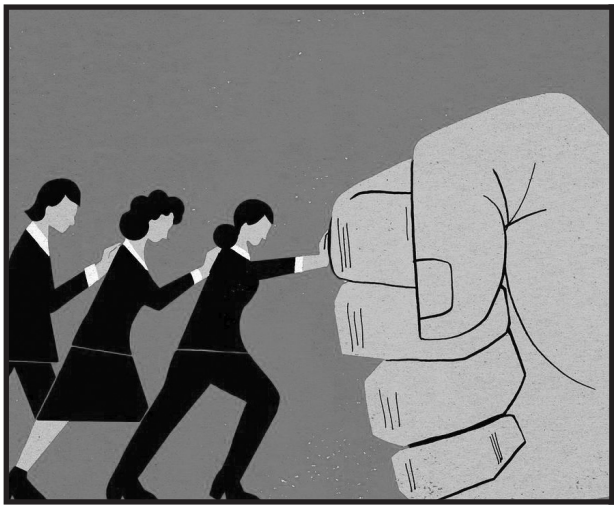

Ortadan kaldırılması gereken şey; kadını iradesizleştirerek, köleleştirerek egemenlik altına alan ve yok oluşa sürükleyen devletçi, iktidarcı, şiddetçi erkek zihniyetidir.

siyasal her açıdan toplum erkek zihniyeti üzerinden örgütlendirilmektedir.

Bu nedenle toplumsal cinsiyetçilikle sadece kadınların değil erkeklerin de mücadele etmesi temel olan esaslardan biri olmak zorundadır. Erkeğin ürettiği devlet sistemine bağımlı ve muhtaç olmaktan kurtulmadıkça, şiddete ve katliama maruz kalmaktan kurtulamaz ve dolayısıyla özgürlüğüne kavuşması da mümkün olmaz. Kadın, devlet sisteminde düşünsel, duygusal, bedensel ve cinsel olarak sömürülüyor.

Kadın sorunu deyince en çok erkek sorununu anlamalıyız

Erkek, özgürlük sorununun çözümünde ancak böyle rol oynayabilir. Bu, erkekliği öldürmeyi yaşamsal bir sorumluluk olarak görmeyi ve bunu süreklileşen bir yaşam biçimine dönüştürmeyi gerekli kılmaktadır. Özgürlük mücadelesinde yer almak, kadın ve erkek için mutlak özgürleşme anlamına gelmemektedir. Kadın ve erkek için özgürleşme sorunları derinliklidir.

Burada görülmesi ve ortadan kaldırılması gereken şey; kadını iradesizleştirerek, köleleştirerek egemenlik altına alan ve yok oluşa sürükleyen devletçi, iktidarcı, şiddetçi erkek zihniyetidir. O yüzden kadın sorunu deyince en çok erkek sorununu anlamalıyız. Hakikatini yitirmiş erkek ve onun yol açtığı sorunlar gelmeli aklımıza. Bu erkekliğin inşa edilmesiyle birliktedir ki toplumsal sorunlar sökün etmiştir. Evrenin en muhteşem ikilisi olarak beliren kadın-erkek ilişkisi bozulduğunda evrenin dengesi de bozulmuştur. Erkek, kadını tahrip ettikçe toplumu, doğayı, en çok da kendini tahrip etmiştir. Küçük bir elitin iktidarı için şekillendirdiği erkek zihniyeti ne kadar benimsendiyse kadın ve erkek o kadar birbirinden uzaklaşmış ve birbirini kaybetmiştir.

Bütün eylemleri sakat olmaktadır

Kadını kaybeden erkek aslında doğasını kaybetmiştir. O günden beri her şeyi yarımdır, her şeyi sakattır. Bakışı sakattır, düşünüşü sakat, algılaması sakattır yorumlaması sakat. O yüzdendir ki bütün eylemleri sakat olmaktadır. Erkeğin yıkıcı gerçeği bu yüzdendir. Kadını ikinci sınıf gören, dışlayan, tahakküm altına alan, kadını nesneleştirerek öldürmek dahil üzerinde her türlü tasarrufa yönelen erkek aklı ve eylemi içinde bulunduğumuz zamana katlanarak ulaşan ve altından kalkılamaz bir hal alan toplumsal ve doğasal sorunların yaratıcısı ve büyütücüsüdür.

Şimdi mücadele ve özgür yaşam ilkeleri bize geleneksel erkeği aşmayı ve yeni bir doğuşu dayatıyor. Yoksa hiç bir başarının sahibi olamayacağımız gibi engel ve bozguncu bir konuma düşmekten kurtulamayacağımızı belirtiyor.

Zihniyette yenilenme, vicdanda derinlik, hakimiyetten, mülkiyetten ve bireycilikten kurtulma, ikiyüzlülük ve yalandan sıyrılma, insanlığın öteki yarısıyla barışma, yani yaratıcı, başarılı ve üretken olma. İnsan olma ve özgürleşmeye başka bir yoldan gidilemeyeceğine inanmalıyız. ●●●

„Jin Jiyan Azadî" - nur für Frauen?

Rêber APO sagte, wenn der „innere Mann" getötet ist, wird der Nährboden für die Liebe aufgebaut.

Immer wieder bekommt man mit, wie viele Freunde der Meinung sind, dass dieser Slogan nur Frauen bestimmt ist oder sich nur auf Frauen bezieht.

Jin trägt im Kurdischen die Bedeutung der Frau. Jiyan trägt neben dem die Bedeutung des Lebens. Azadî bedeutet Freiheit.

Im Kurdischen kann man die Wörter Jin und Jiyan nicht von einander getrennt in die Hand nehmen. Wenn es die Frau nicht gibt, kann auch kein Leben entstehen, nicht nur für den Menschen, sondern für jedes einzelne Lebewesen.

Jin und Jiyan bedingen sich gegenseitig. Das Schicksal der kurdischen Frau hat sich mit der Gründung der PAJK und der PKK um 180 Grad gewendet. Rêber APO rächt sich mit der Gründung der PKK nicht nur an dem Feind, sondern auch an die Geschichte, die das Zeitalter der Frau, also das Neolithikum, verleugnet. Die Linie der Frauenbefreiungsideologie gilt vor allem als ein Verteidigungsmechanismus innerhalb der Partei. Jede Organisation hat seine eigenen Prinzipien. „Wenn ihr die Prinzipien der Frau aufgebaut habt, habt ihr das erste Zeichen für die Freiheit gegeben (...)“- Rêber APO.

Prinzipien des freien Lebens

Das erste Prinzip zur Organisierung ist Welatparezî. Jede Frau steht in einer Dialektik zu ihrer Erde. Die Erde widerspiegelt die Geschichte der Vorfahren, es zeigt die Entwicklung. Mit Welatparezî meinen wir nicht die Liebe zum Land, sondern zum Boden. Es widerspiegelt die Verbindung der Mutter zur Erde ohne jeglichen nationalistischen Gedanken.

Das zweite Prinzip ist das Glauben an die freie Denkweise und den Willen der Frau. Die Frau kann sich erst dann von allen Ketten der Feudalherrschaft loslösen, wenn sie ihren Glauben an eine freie autonome Denkweise bis ins Endstadium bringt. Der feudale Mann hat seine stärkste Waffe geschaffen, indem er die Frau zum Zweifeln mit sich selbst brachte.

Das Prinzip der Organisierung bringt alle Prinzipien des freien Lebens zusammen. Eine richtig organisierte Frauenbewegung bringt das Patriarchat zum Bröckeln, daher wecken Slogans wie „Jin Jiyan Azadî“ bei Männern Ängste hervor. Das Prinzip der Organisierung bringt alle Punkte auf einen Nenner. Es lässt die Denkweise zum Leben werden. Das Prinzip des Widerstandes verdeutlicht, wie sehr das Wort Widerstand und die Frau in einer Dialektik zueinander stehen. Das freie Leben fängt mit dem Widerstand an. Jedoch sollte man nicht reaktionäre Widerstände leisten, die keine großen Ergebnisse erzielen, sondern sein ganzes Leben der Organisierung widmen.

Das letzte Prinzip, damit ist die Ästhetik gemeint, gibt der Bedeutung des Widerstandes eine neue Farbe. Das Leben mit einem neuen positiven Blick zu betrachten, gibt der Lebensform eine neue Bedeutung. Allem im Leben eine richtige Bedeutung zu schenken, ist ein Teil der ästhetischen Denkweise. Eine neue freie Lebensform für die Frau kann nur mit einer richtigen Organisierung beantwortet werden.

Wozu „Jin, Jiyan, Azadî“ rufen?

Rêber APO sagte, wenn der „innere Mann“ getötet ist, wird der Nährboden für die Liebe aufgebaut. Jeder Ruf nach „Jin Jiyan Azadî“ ist daher ein Ruf gegen die patriarchale Mentalität, die uns seit klein auf aufgedrückt wird. „ Jin Jiyan Azadî“ wurde weltweit durch die Revolution in Rojava, dem Widerstand der YPJ bekannt. Die Bilder dieser Frauen, die für das Leben ihr Leben aufs Spiel setzen und kämpfen, gehen um die Welt. Aber was bedeutet überhaupt Leben?

Immer wieder bekommt man mit, wie viele Freunde der Meinung sind, dass dieser Slogan nur Frauen bestimmt ist oder sich nur auf Frauen bezieht. Aber da muss ich Euch enttäuschen, denn so ist es nicht.

Für die Frauenbefreiung zu kämpfen, bedeutet zur selben

Zeit für die Befreiung aller zu kämpfen. Das heißt solange das Patriarchat herrscht, solange herrscht die Mentalität der Unterdrücker und Unterdrückten, die sich überall im Leben zeigt. Diese Mentalität ist der Grund, warum heute unsere Heimat angegriffen wird, warum heute Menschen sterben müssen.

„Jin Jiyan Azadî" ist vor allem eine Haltung gegenüber allen Denkweisen, die die zentrale Rolle der Frau in den Schatten werfen. Die Wichtigkeit der Frauenbefreiungsideologie kann man anhand eines Beispiels verdeutlichen: Stellt Euch für einen Moment vor, dass am 27. November 1978, am Tag der Gründung der Partei, keine Frauen anwesend wären.

Alle vorherigen Revolutionen waren nicht so erfolgreich und konnten nicht das angestrebte Ziel erreichen, weil sie den Willen der Frau nicht ernst genommen haben. Eine liberale Herangehensweise an die Revolution hatte im Endeffekt zum Scheitern der Revolution geführt. Rêber APO präsentiert die radikalste Veränderung für die Gesellschaft mit der Annäherungsweise der „Tötung des inneren Mannes". In seiner Kindheit setzt er sich stets für seine Kindheitsfreunde ein. Das tiefe Hinterfragen seines Lebens führt zu Erneuerungen. Die Geschichte der Frauenideologie hat seinen Kern in Rêbertî's Leben. Aus diesem Grund kann man sagen, dass wenn man die Frauenbewegung, Frauenideologie von der Wahrheit der Partei trennt, es keinesfalls zu einer Veränderung des Lebens kommt. JIN JIYAN AZADÎ bringt vielleicht vielen GenossenInnen bei Demonstrationen zum Lachen, es wird nur als ein einfacher Slogan angesehen, jedoch handelt es sich um eine Lebensphilosophie, welche uns zeigt, dass nur durch die freie Frau, das freie Leben aufgebaut werden kann.

Nach der Revolution wieder in die Küche?

Wenn eine revolutionäre Person das System zum Sprengen bringen will, müssen sich sowohl die Frau als auch der Mann von der Bedeutung der Frauenrevolution überzeugen. Die Frauenideologie ist in erster Hinsicht ein Mechanismus der Verteidigung innerhalb der Partei. Männer, die die Vorreiterrolle der Frau zu verleugnen versuchen, haben vor allem Angst um ihre eigene Position. Die Nicht-Akzeptanz der Vorreiterrolle bedingt auch aus diesem Grund. Männer spielen zum ersten Mal nicht die Hauptrolle in ihrem Umfeld, diese Rolle trägt nun die Frau, die freie selbstbewusste Frau, die nicht auf einen Mann angewiesen ist. Kein Grund also zur Schmeichelei eines Männerstolzes. Wenn man innerhalb der Revolution alle Ketten der Feudalherrschaft sprengt, alle Klassen bekämpft, jedoch die Versklavung der Frau nicht sieht und diese nicht als zentrales Problem aller Faschismus-, Versklavung- und Unterdrückungsformen sieht, kann man kein gesellschaftliches Problem aufheben. Diese falsche Annäherung sah man deutlich am Realsozialismus. Man stellte die Frauenfrage hinter den Klassenkampf, um die man sich angeblich nach der Revolution auch noch kümmern kann. Bei dieser Annäherungsweise ist das Ergebnis des Realsozialismus' gar nicht so unverständlich. Stellt euch vor, die Revolution in Kurdistan ist beendet und die Frau kehrt wieder in die Küche zurück?

Das freie Leben leben, nicht nur skandieren!

Für alle Frauen wurde vor Jahrzehnten das Schicksal bestimmt, wie sie zu reden haben, wie sie sich zu kleiden haben, wen sie zu heiraten haben. „Jin Jiyan Azadî" ist vor allem eine große Kritik an die Geschichte, es ist die Nicht-Akzeptanz der Verleugnung. Alle Jugendliche, die den Slogan „Jin Jiyan Azadî" auf Demonstrationen rufen, es auf ihren Kleidungen tragen, ihn als Status posten oder als Motto verwenden, sollten bei jedem Rufen die Schmerzen der Frauen spüren, die für diesen Slogan Blut vergossen haben oder sogar ihr Leben dafür geopfert haben. Sakine Cansız, Rosa Luxemburg und Clara Zetkin sind Frauen, die die ersten Schritte zu Jin, zu Jiyan und zu Azadî gewagt haben. Wir können ihren Erben nicht bedeutungslos erscheinen lassen, weil Männer nicht mutig genug sind, sich zu ändern. Mein Aufruf an alle jungen Frauen ist deshalb: Lasst nicht zu, dass JIN JIYAN AZADÎ verleugnet wird. Es ist es wert, einen mutigen Kampf für das Leben zu geben. Wenn wir leben sollten, dann ein Leben, wofür es sich zu Kämpfen lohnt. ●●●

Şubat ayından seçtiğimiz Gerilla eylemleri

Medya Savunma Alanları'ndan Heftanin bölgesinde devam etmekte olan Cenga Heftanin Devrimci Hamlesi kapsamında HPG güçleri, 4 Şubat günü Büyük Konferans Tepesi'nde konumlanan işgalci TC ordusuna yönelik bir eylem düzenledi. Eylemde ölü ve yaralı asker sayısının tespit edilemediği belirtildi.

Serhat Eyaleti'nde devam etmekte olan Devrimci Zafer Hamlesi kapsamında HPG güçleri, 12 Şubat günü Iğdır'ın Aralık ilçesine bağlı Aydınlar karakolunda bulunan askerlere yönelik bir dizi suikast eylemi düzenledi. Gerçekleştirilen bu eylemlerde biri karakol komutanı olmak üzere toplam 2 asker ölmüştür.

Şehit Bager ve Şehit Ronya Devrimci Hamlesi kapsamında HPG güçleri, 21 Şubat günü Medya Savunma Alanları'ndan Xakurkê bölgesine bağlı Lêlikan Tepesi'nde konumlanan işgalci TC ordusuna yönelik bir eylem düzenlemiştir. Bu eylemde 4 mevzi imha edilirken 4 düşman askeri ölmüştür.

Şubat ayında gerçekleştirilen gençlik eylemlerinden

01.02.2020 tarihinde İzmir'in Bornova ilçesinde bir araç bakım ve tamir servisi ateşe verilmiş, ateşte 2 araç ve tamirhane tamamen yanarak kullanılamaz hale gelmiştir.

Şehit Sakine Cansız, Şehit Viyan Soran İntikam Birimi, 3 Şubat Pazartesi günü Amed'in Bağlar ilçesinin şehitlik bölgesinde grup halinde dolaşan işgalci polislere el yapımı bombalar ile eylem düzenlenmiştir.
Eylemde 4 düşman polisi yaralanmış,
bölgeye çok sayıda ambulans ve düşman birliği sevkedilmiştir.

Şehit Haki Karer İntikam Birimi 15 Şubat Devletlerarası komplosuna karşı Mêrdîn'in Stewrê ilçesinde eylem gerçekleştirdiğini duyurdu.
İntikam Birimi, yol kapatıp işgalci polisle çatıştı,
AKP'li bir şahısa ait aracı da ateşe verdi.

MEŞA DIRÊJ 2020

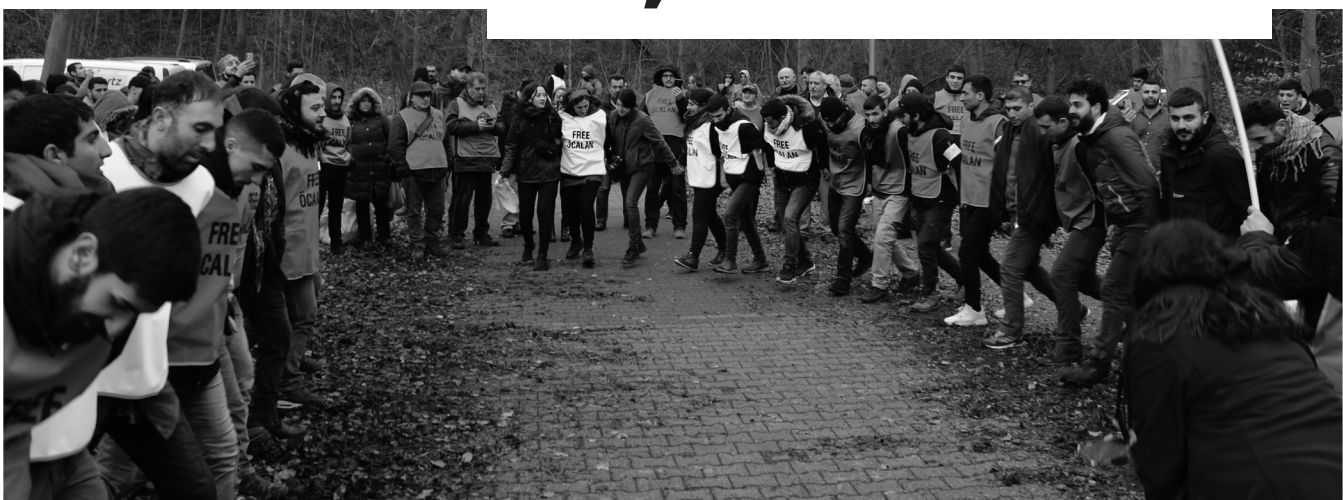

Frankfurt – Saarbrücken

Keça Kurd

Keçê rabe serî hilde divê çaxê weha nabî
Binêr jin çûne ezmana, heta kengî di xewda bî?

Dixwazim zû bixwênî xweş, ji ser rû rakî çara reş
Tu gavan pêş de bavêjî, wekî: Andêra û benda bî

Çine ev çarik û pêçî, di rexta de xwe rapêçî
Bi destê te kelaşînkof, bera zana û xwenda bî

Ji dijmin re tu mêrku bî, di hindur de tu paqij bî
Ne xav û bê xuy û rij bî, meger çendan li gunda bî

Bere gundî û rencber bî, welatparêz û perwer bî
Sipî bî yan tu esmer bî, wekî fanos û finda bî

Wekî findê dikî ronî, li bajêr yan li gund rûnî
Diya şêr û pilinga bî, hevala ser bilinda bî

Erê şoxê, erê şengê, bi hevre em herin cen
Girêdayî hata kengî, bimênî, dil û winda bî?

Dixwazim ko wekî min bî, bi dijmin re tu dijmin bî
Di cengê de wekî cin bî, ne rengê bûm û kunda bî

Were xuşkê tu zû rabe, di şer de rengê şêra be
Bera Ala meya rengîn, li ser şaxan te hilda bî

Di rojên şahî û cejnê, binêrim ez li wê bejnê
Bi hevre em herin dansê, tu padîşahê rinda bî

Şirîn û nazik û rind bî, şeker lêv û sipî zend bî
Were em hev bikin hembêz, bere fetwa xwe min da bî

Keça zana û jêhatî, bibe partî-Dîmoqratî
Bere dîsa tu şêrîna dilê xorta û Seyda bî

JI BO AZADIYÊ

The end will be spectacular

Xwe dispêre kesayet û bûyerên rasteqîne

Ersin Çelik

Cast ARÛN BAYSAL · DELÎL PÎRAN · ÇÎHAN SEVE · ARIF DEMÎR · SEVDA KINA Derhêner/Director ERSIN ÇELIK Senaryonivîs/Screenwriter ERSIN ÇELIK · AYSUN GENÇ Çêker/Producer DIYAR HESSO · ERSIN ÇELIK
Çêkera Hevpar/Co-producer ALBA SOTORRA Berpirsên Çêkeriyê/Production Manager DOĞAN ÇETIN · MAZDEK ARARAT Derhênerê Dîmenê/Director of Photography CEMIL KIZILDAĞ Muzîk/Music MEHMÛD BERAZÎ Pavbestin/Editors SOSE VARTANIAN · XAVI CARRASCO
Derhêneriya Hunerê/Production Design EVA JIN - DILO HESSO Casting ÎNDA ASMEN - ŞÊRO HINDÊ Cil û Berg/Costume Designer SERDA DURAN Pevbestin û Şêwirandina Deng/Sound Editing and Design VERONICA FONT Supervîzorê Efektên Dîtbarî/Visual Effects Supervisor DANIEL VILLALBA

KOMINA FILM A ROJAVA · AlbaSotorra Cinema Productions · ART RECORDS · DEMKAT FILM · catalan films&tv

jiboazadiye.com theendwillbespectacular.com

JI BO AZADIYÊ

BERNAMEYA ADARÊ

BERLÎN (BABYLON BERLÎN)
19:00
(Deutschland Premiere)
(Kino1-Kino2-Kino3)
Rosa Luxemburg Str 30,
10178 Berlin

13.03.2020

BERLIN

KÖLN

14.03.2020

KÖLN (FILMFORUM NRW)
Seance-1: **17:00**
Seance-2: **20:00** Bischofsgarten str.1 50667 Köln

HAMBURG (ZEISE KINOS)
15.03.2020 - **17:00** (Kino1-Kino2-Kino3)
29.03.2020 - **17:00**
(Kino1) Friedensallee 7-9 22765 Hamburg

15-29.03.2020

HAMBURG

HANNOVER

15.03.2020

HANNOVER (APOLLO KINO)
10.30
Limmerstraße 50 30451 Hannover

ATTENDORN (JAC KINO)
17:30
(Kino1-Kino2) Am Zollstock 8 57439 Attendorn

22.03.2020

ATTENDORN

KIEL

27.03.2020

KIEL (PUMPE KINO)
18:30
Haßstraße 22 24103 Kiel

STUTTGART (KINO GLORIA)
27.03.2020 - **20:00**
29.03.2020 - **17:00**
Königstr. 20 Gloria-Passage 70173 Stuttgart

27.03.2020

STUTTGART

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHEMPFEHLUNGEN - PRÉSENTATION DU LIVRE

ŞENGAL-VEJÎNA ÇILMÊRAN

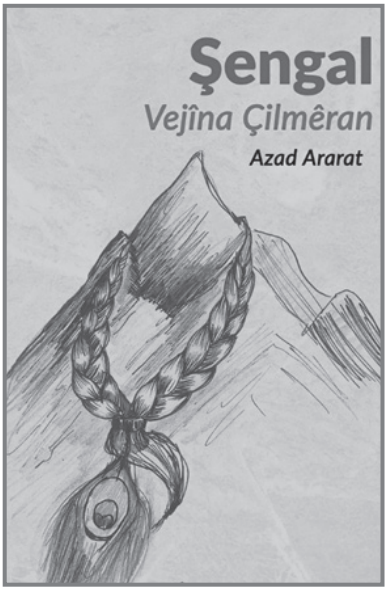

Nivîskar: Azad Ararat
Weşanxanê: Aryen
Dema çapê: Mayıs 2018

Şêx Adî ji Lalişê çil mêr dişîne Çiyayê Şêngalê da ku Şerfedîn biparêzin. Yê ku ji van çil mêran re serkêşiyê dike Brahîm e. Her çil mêr tên ba Şerfedîn. Ji wan re tê gotin Behdîn ango Xwebexş. Ew çil mêr Şerfedîn û Çiyayê Şengalê diparêzin. Ji deverên Çiyayê Şengalê jî mêr dihatin Çilmêran. Li Çilmêran şêx û pîr li hev diciviyan. Ji wê demê pê ve li ser serê girê Çilmêran qube tim hebûye. Di qubeyê de serderî (micêwir) disekinin. Vana xwedî li qube derdikevin û çirayê pê dixin.

BEWOHNTE FRAU

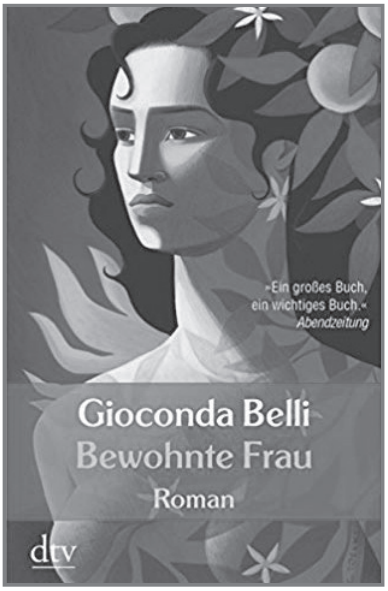

Autor: Gioconda Belli
Verlag: DTV Literatur
Veröffentlichung: 1998

Lavinias unbeschwertes Leben in Lateinamerika ändert sich über Nacht, als sie sich in Felipe verliebt, der sich in der Untergrundbewegung des Landes gegen die Diktatur engagiert. Sie vertraut ihre Gefühle dem alten Orangenbaum in ihrem Garten an. Was sie nicht ahnt: In ihm lebt die Seele von Itzá, die im 16. Jahrhundert gegen die traditionelle Frauenrolle aufbegehrte, um gegen die spanischen Eroberer zu kämpfen. Mehr und und mehr beeinflusst die mutige Indiokriegerin Lavinias Denken und Handeln.

KURTLARLA KOŞAN KADINLAR

Yazar: Clarissa P. Estes
Yayınevi: Ayrıntı yayınları
Basım tarihi: 2003

Kitapta kurtlar ve kadınlar arasındaki bu benzerlik ortaya konarak ,vahşi kadın arketipini gözler önüne seriyor. Yazarın birbirinden ilginç örneklerle betimlediği bu arketip kavramında, doğayla henüz bağlarını koparmamış ve seçimlerini yaparken de duygularını temel alan kadınları anlatmaktadır. Kitapta söz konusu farklı kültürlerden derlenen masallardan, kadınların insanlarla ve toplumla ilişkileri, kişisel imgeleri ve bağımlılıkları bahsedilmektedir.